

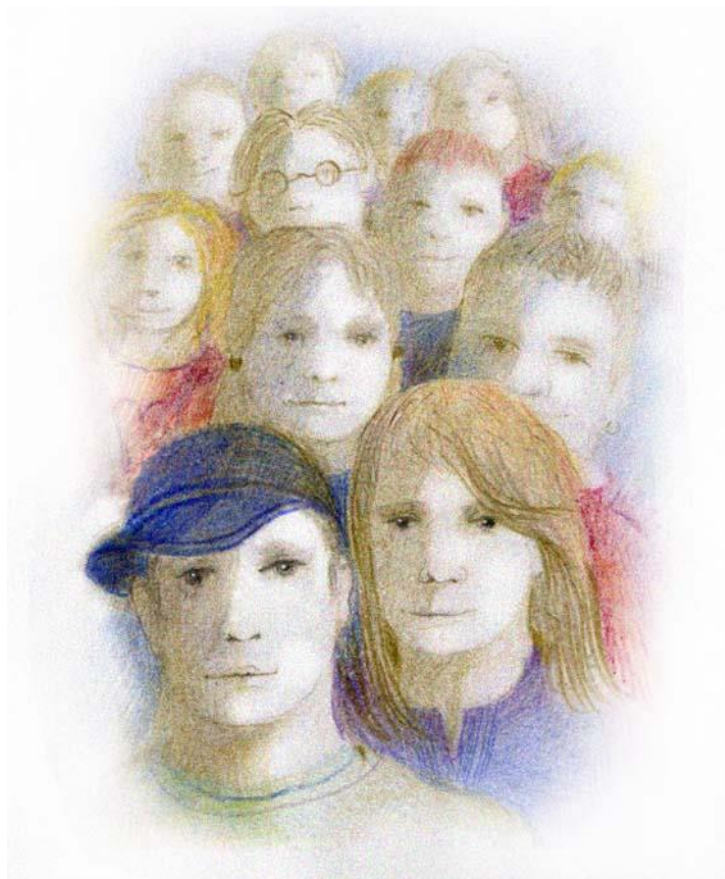
EEN SCHADUW LEVENSLANG

COCON

CONTACTBLAD VAN DE VERENIGING OUDERS VAN EEN VERMOORD KIND

JAARGANG 9 NUMMER 2

15 JUNI 2009-05-30

REDACTIE COCON

**Lucrea Kern
Paul Kuiper
Wil Vreeburg**

**tel. 024-3241320
tel. 074-2439826
tel. 073-6563206//06 15087935**

**l.kern@kpnplanet.nl
kuiper.p@tiscali.nl
wvreeburg@home.nl**

Illustraties Lucrea Kern.

**Reacties, verhalen, gedichten en nieuws naar:
Redactie COCON
Wil Vreeburg
Klein Brabant 171
5262 RS Vught**

**De volgende Cocon verschijnt op 15 september 2009.
Kopij vóór 15 augustus sturen naar het redactieadres.
De redactie behoudt zich het recht voor te lange bijdragen te weigeren of in te korten.**

BESTUUR V.O.V.K.

**Sophia Kammeijer
Frits de Jong
Jos Vreeburg
Arsène van Nierop
Tineke Jansons
Jack Keyzer**

**voorzitter
secretaris
penningmeester
bestuurslid
bestuurslid
bestuurslid**

**telefoon 06-51 50 96 20
Moeselschansweg 36 6005 NA Weert
bankrekening: postbank 28 33 50**

VAN DE REDACTIE

Een Cocon vol met nieuws en actuele gebeurtenissen ligt voor u.

Het was een hectische periode voor de redactie omdat alle activiteiten zich weer eens tegelijk aandienen, terwijl de kopij voor deze Cocon en ook de redactievergadering daarvoor alle aandacht vroegen.

Als de deadline in zicht komt begint het bij ons te borrelen en stijgt de spanning.

Gaat het weer lukken? Moeten er op het laatste nippertje nog bijdragen opgenomen worden die niet waren voorzien?

Als alles bij de drukker ligt en de enveloppen klaar zijn voor verzending, slaken we een zucht van en stellen voldaan vast: het is ons inderdaad weer gelukt!

Pas als ik de postzegels op de enveloppen heb geplakt en de volle dozen heb afgeleverd bij het postkantoor voel ik mij als na een vlot verlopen bevalling: het kind is er!

Pilotweekenden

De pilotweekenden aangeboden door Slachtofferhulp Nederland en verzorgd door De Basis in Doorn zijn goed ontvangen, er kwamen unaniem positieve reacties van de deelnemers en dat heeft tot gevolg, dat een volgende serie weekenden wordt aangeboden. Een uitnodiging om u hiervoor op te geven heeft u inmiddels via de email ontvangen.

Wraakgevoelens

Het afgelopen kwartaal stond in het teken van het boek WRAAKGEVOELEN, dat door uitgeverij Vuyk op zondagmiddag 7 juni in het Parkrestaurant in Schiedam aan de auteurs is gepresenteerd. Hieraan werkten achttien lotgenoten mee die zelf hun verhaal schreven.

De presentatie vormde het sluitstuk van intensieve arbeid, door de lotgenoten maar ook zeker door de uitgever, die heeft kunnen merken dat deze doelgroep er een is met een gebruiksaanwijzing.

Doordat wij allen een behoorlijk trauma opliepen door de moord op ons kind, moeten wij soms met fluwelen handschoentjes worden aangepakt. Het kan zomaar gebeuren dat we ons behoorlijk gekwetst voelen als er iets wordt geschraapt of gewijzigd in ons verhaal.

Ik denk dat Simon Vuyk de juiste persoon was om dat zonder uitleg aan te voelen. Simon, bedankt voor de prettige samenwerking!

Zijn bijdrage vindt u verderop in dit blad.

Lintjes

Er was de lintjesregen, twee van onze lotgenoten werden in het zonnetje gezet en door Hare Majesteit (nou ja, niet door haar zelf maar toch) gedecoreerd met een lintje.

Jan Kloppenburg voor zijn inzet met de Stichting Kappen Nou! en Arsène van Nierop met de Stichting Hester.

Beide zeer actieve personen die door de dood van hun kind een omslag konden maken en een zeer negatieve gebeurtenis omzetten in positieve activiteiten.

Om met Jan Kloppenburg te spreken, 'om zo de dood van Joes minder zinloos te maken.'

Familiedag

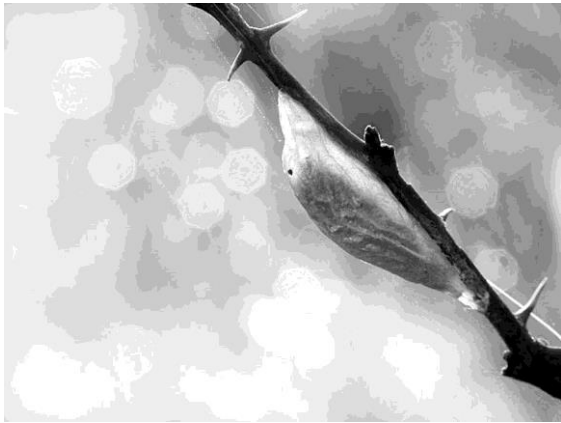
De familiedag op 13 juni. kunnen we net niet meer meenemen in deze Cocon.

Ik ga er van uit dat het een fantastische dag wordt in het middeleeuwse waterkasteel Ammersoyen in Ammerzoden in Gelderland, zoals we inmiddels gewend zijn van Maria Bonten die al enkele keren heeft gezorgd voor een onvergetelijke dag.

Zonnige zomer

Rest ons u allen een zonnige zomer toe te wensen, waarbij rust en harmonie u weer een eindje verder mogen helpen op uw levenspad, dat zonder onze kinderen nooit meer hetzelfde zal zijn, maar dat met de goede herinneringen aan hen toch ook weer waardevolle momenten krijgt.

DE COCON EN DE TECHNIEK

Dit stukje gaat over het maken van een Cocon, maar u hoeft niet bang te zijn voor een ingewikkelde technische uiteenzetting. Een cocon in de natuur is op zich een wonder: op het plaatje ziet u een cocon van de Sint-Jansvlinder en je snapt niet dat zo'n eenvoudig beestje zoiets moois voor elkaar krijgt.

Wij van de redactie hebben bepaald niet de pretentie dat 'onze' Cocon ook maar in iets zou lijken op die van de Sint-Jansvlinder, maar we zijn er wel trots op.

Als er weer een nummer is verschenen, begint de spanning voor de volgende editie: zou er kopij komen en zo ja hoeveel?

De praktijk wijst uit dat er altijd genoeg is.

De redactie komt het liefst vlak na de sluiting van de inzenddatum bij elkaar en dat is vaak bij Lucrea in Nijmegen, want die woont zo lekker tussen Hengelo en Vught.

Het begint altijd met koffie, want zo rond 11 uur ben je daar dan wel aan toe. En dan komen alle papieren op tafel: wat hebben we?

Waar moet nog wat aan gebeuren?

Wat moet er nog gecorrigeerd worden?

Passen de foto's wel op de pagina?

De meeste tijd gaat altijd zitten in de fotoserie van de kinderen die we gedenken: daarin een fout maken is onvergeeflijk!

Hoe lang zijn we bezig? Dat is moeilijk te zeggen, want voorafgaand aan de vergadering is er natuurlijk al heel wat werk verzet: wat we binnen hebben, is thuis al persklaar gemaakt.

Maar als je elkaar als redactielid eens in de drie maanden ziet, dan is er natuurlijk heel wat meer te bepraten dan alleen het nieuwe blad.

Om samen een datum af te spreken is al een

probleem op zich, zeker in deze vakantietijd: voor dit nummer van de Cocon waren we al voor de sluitingstijd bij elkaar en dat is natuurlijk niet handig, want je zult zien dat er op de laatste dag nog een bijdrage komt!

En dan komt het in elkaar zetten.

Een vak apart, zou je haast kunnen zeggen, en Lucrea is daar dan ook dagen druk mee.

De kunst is dan om alles op 22, 26, 30, 34 en ga-zo-maar-door pagina's te krijgen. Lukt dat, dan geeft dat een heel tevreden gevoel, maar lukt dat niet, dan heb je een probleem: "Hebben we ergens nog iets liggen dat er bij kan?" We vragen ons niet zo gauw af wat er uit kan, want er kan eigenlijk nooit iets uit: uw ingezonden werk is bedoeld om opgenomen te worden en we doen ons best om dat altijd weer voor elkaar te krijgen. Het vervelendst is eigenlijk als je een halve pagina 'teveel' hebt, want dat is bijna niet goed op te lossen.

En dan komt het moment om alles te overzien: ja, het klopt, alle pagina's zijn gevuld. Opluchting bij de redactie, maar vooral bij Lucrea. En de redactie neemt weer afscheid van elkaar. Soms komt er dan nog wel eens een bijna wanhopig telefoontje van Lucrea:

"Paul, er moet nog een pagina bij!"

Dan kom je er niet met troostende woorden, maar dan moet je samen een oplossing zoeken. Je kunt natuurlijk een paar bladzijden met een kleiner lettertype maken, maar dat oogt niet.

Ideaal voor de redactie zijn bijdragen die precies op één of meer A4-tjes staan, maar dat kan natuurlijk niet altijd.

Om u toch een idee te geven wat wij zeer op prijs stellen: als u voor uw verhaal het lettertype 'Times New Roman' gebruikt en als lettergrootte 11, dan ziet u zelf meteen hoe groot uw bijdrage is.

Natuurlijk is een geschreven bijdrage ook altijd welkom, maar wie toch op de computer bezig is, heeft misschien iets aan deze tips.

Nu ik zelf aan deze bladzijde werk, zie ik dat ik het net 'haal', en een andere vlindercocon opzoeken is dus niet nodig.

De enkele witregel die nu nog overblijft, is dus helemaal bij te schrijven op het conto van

Paul Kuiper

VAN HET BESTUUR

Het bestuur had een flink aantal afspraken afgelopen maanden. Zo werd het ministerie van Binnenlandse Zaken bezocht en maakten we kennis met de nieuwe bewindslieden van het ministerie van Buitenlandse Zaken.

Verder nam een vertegenwoordiging van de VOVK deel aan het perfectioneren van de Wijs-op-reis-campagne, waar we hoorden dat mede door ons toedoen de reisverzekeringen het bedrag voor rechtsbijstand van € 5.000 naar € 25.000 hebben verhoogd!

Ook ging een aantal van ons naar een bijeenkomst van rechters en officieren bij het ministerie van Justitie.

We waren bij het symposium: 'Slachtoffers in de media' ruimschoots vertegenwoordigd en Jack Keijzer sprak bij het symposium 'Levenslang gestraften'

De ledenvergadering vond op 9 mei plaats, evenals een evaluatie van onze begeleiders. Het bestuur boog zich over de invulling van het jaar 2010, als de VOVK 15 jaar bestaat. Iets wat we niet ongemerkt voorbij willen laten gaan. We staan die dag stil bij onze kinderen die we gezamenlijk zullen gedenken.

Wij zoeken mensen die mee helpen denken en organiseren. Graag opgeven bij Sophia of mij!

Arsène van Nierop

Verjaardagsfeest

Vorig jaar september ontvingen Arsène van Nierop en ik een bijzonder verzoek. Dit kwam van de persoon die een vriendenboek voor prof. mr. P. van Vollenhoven ter gelegenheid van zijn 70e verjaardag wilde samenstellen.

Hij vroeg of wij ook iets over onze ervaringen met de heer van Vollenhoven wilden weergeven. Wel graag onder geheimhouding. Arsène en ik maakten een samenvatting van zijn bezoek aan onze VOVK, waarbij gevoegd natuurlijk onze hartelijke felicitaties.

Begin april ontvingen wij het boek, een prachtige uitgave vol enthousiaste verhalen. Intussen ontvingen Arsène, onze echtgenoten

en ik ook een uitnodiging voor het verjaardagsfeest zelf. Natuurlijk zeiden we verwonderd, maar zeker heel verheugd en vereerd ja, en op 28 april meldden we ons via de rode loper bij het Beatrixtheater in Utrecht. Tijdens een drankje met hapje arriveerden de Koningin en haar drie zonen met echtgenotes, en natuurlijk de jarige zelf met Prinses Margriet en de vier zonen met echtgenotes. Het werd een spectaculair programma.

Prins Maurits opende het feest en daarna werden we vermaakt door Freek de Jonge, Louis van Dijk, Tante Es die de VVV, de Vrouwen Van Vollenhoven interviewde, en dat alles afgewisseld met delen uit allerlei musicals en dans. De Koninklijke familie vermaakte zich kostelijk. Dit konden wij goed vaststellen, want wij zaten één rij voor hen. Maar zij beslist niet alleen, de 1100 genodigden (het zou een klein besloten feestje moeten worden vond de jarige, waarop zijn zoon zei, dat het beslotene wél klopte, er zaten muren om de zaal) hadden een fantastische avond. Humor en feestvreugde alom!

De jarige werd terecht in het zonnetje gezet.

De tweede helft van het feest had als titel 'ontmoeting', en dat gebeurde dan ook volop.

Wij constateerden dat we véél mensen kenden, zij ons lang niet allemaal. Wij ontmoetten medewerkers van Slachtofferhulp, en contacten uit de politiek en velen anderen. We doen dit natuurlijk vanuit de VOVK.

In het portret van de heer van Vollenhoven, uitgezonden door de NOS, was op verzoek van het Fonds Slachtofferhulp een onderdeel over het werkbezoek van de heer van Vollenhoven aan de VOVK en de steun die wij van het Fonds ontvangen.

Er liepen veel mensen met lintjes. Arsène wist toen nog niet dat zij de volgende dag dit edelmetaal opgespeld zou krijgen. Wij hadden dus een ridder in spé bij ons. Het was een prachtige ervaring en een schitterend feest.

Na een hartelijke omhelzing voor en van de heer van Vollenhoven eindigde het feest rond middernacht voor ons. Juist toen ik een enthousiaste bedankbrief schreef gebeurde het drama in Apeldoorn. De brief veranderde daardoor van inhoud. Naast de dank voor het feest hebben we, mede namens de VOVK, ons medeleven aan de heer van Vollenhoven en de Koninklijke familie laten weten. Vreugde en verdriet, wat kan het dicht bij elkaar liggen!

Sophia Kammeijer

LEDENVERGADERING 9 mei 2009

Voorzitter Sophia Kammeijer heet de twaalf aanwezige lotgenoten van harte welkom. Het verslag van de ledenvergadering 2008 wordt goedgekeurd, met dank aan Arsène van Nierop.

Terugblik afgelopen jaar

Op 20 juni 2008 was er een bijeenkomst met Prof. Mr. Van Vollenhoven, die niet alleen indruk maakte op de aanwezige lotgenoten maar zeker ook op de heer van Vollenhoven. Als gevolg van dit bezoek is Sophia uitgenodigd voor een gala-avond van Fonds Slachtofferhulp. “In het geheim” hebben zij en Arsène een bijdrage geleverd aan een boek wat ter gelegenheid van de 70e verjaardag van de heer van Vollenhoven aan hem is overhandigd en hebben zij het verjaardagsfeest bijgewoond.

Tot nu toe in 2009.

Op 31 januari sprak Prof. P. van Lommel. over “bijna-doodervaringen”. De bijeenkomst heeft voor vele warme reacties gezorgd.

Het bestuur bezocht twee symposia.

Op 20 februari: *'Slachtoffers in de media, publiek bezit tegen wil en dank.'* Jack Keijzer deelde persoonlijke ervaringen met de aanwezigen en nam zitting in het discussiepanel waarin o.m. het Tweede Kamerlid Fred Teeven.

Een aantal lotgenoten was erbij aanwezig

Op 8 april:

“Levenslang. Tot de dood ons scheidt?”

Hier heeft Jack Keijzer namens de VOVK het standpunt van het bestuur verwoord. Voorstanders van het forum willen levenslang-gestraften uitzicht bieden op invrijheidsstelling, iets waar de VOVK, althans het bestuur, geen voorstander van is.

Marjo Searle en Arsène van Nierop voerden gesprekken met Buitenlandse Zaken o.a over de Wijs-op-Reis-campagne en Eurovictims.

De lotgenotenweekeinden in Doorn waren succesvol en krijgen een vervolg.

Sophia Kammeijer is als voorzitter van de VOVK geïnterviewd door TV Gelderland.

Penningmeester Jos Vreeburg deelt mee dat de financiële situatie van onze vereniging een gezonde is en stelt het financiële verslag aan de ledenvergadering beschikbaar.

Hij deelt mee dat echter niet Slachtofferhulp Nederland ons subsidie heeft verstrekt, maar

het Fonds Slachtofferhulp. Verder dat hem décharge verleend is door de kascommissie, bestaande uit Sjoerd Voerman en Els Pieterse. Het bestuur dankt de kascommissie en complimenteert de penningmeester.

Iemand vraagt of de “kosten bijeenkomsten” in het vervolg nader gesplitst kunnen worden. De penningmeester zal hier gehoor aan geven. De nieuwe kascommissie zal bestaan uit Annie Beerkens en Jef Rijsbergen.

Mededelingen

1. Het bestuur complimenteert het redactieteam van de Cocon, bestaande uit Wil Vreeburg, Lucrea Kern en Paul Kuiper, met het steeds professioneler uitziende verenigingsblad.

2. Frits de Jong gaat tijdens een Politiecongres in Antwerpen op 18 mei 2009 zijn ervaringen met de recherche delen met de aanwezigen.

3. Leden wordt om input gevraagd voor themabijeenkomsten. Arsène deelt mee dat een aantal lotgenoten dit recent gedaan heeft en dat het heeft geresulteerd in een bijeenkomst aansluitend op de ledenvergadering waarin “de verhalen van onze kinderen” centraal staan.

Die middag is er tevens de eerste bijeenkomst in een reeks van drie, met broers en zussen. (Na afloop zijn de reacties van de aanwezige dertien broers en zussen positief).

Verder staat op korte termijn een gastspreker op het programma, die is aangedragen door een lotgenoot. Het bestuur is in gesprek met hem.

4. Ike Verveld heeft afscheid genomen als Directeur Beleid op het Ministerie van Justitie. Victor Jammers volgt haar op.

5. Op een verzoek van Marjo Searle om een eigen VOVK-kaart kan het bestuur medelen dat zo'n kaart in de maak is. Er wordt binnenkort een foto van een quilt gemaakt. Hiervan zal een mooie, passende kaart gemaakt worden die leden kunnen gebruiken om bij bepaalde gelegenheden aan medelotgenoten te sturen.

De voorzitter dankt een ieder voor de inbreng en sluit de vergadering.

vice-voorzitter Jack Keijzer

HET VERHAAL VAN ESTHER SINKE

*Antilliaans Dagblad van vrijdag 16-09-2005
door Jacqueline Hooftman*

De ouders van de vermoorde Esther Sinke keren vandaag terug naar Nederland.

Twee weken geleden begroeven ze hun dochter, 25 jaar oud, op Curaçao.

„Omdat we weten dat ze hier begraven had willen worden”, zegt haar vader Cees die, nu alle formaliteiten zijn afgehandeld, naar huis terugkeert in de hoop 'op de een of andere manier rust en kracht te vinden om door te gaan'. Maar de ouders weten dat zij zullen worden bestookt met vragen van familie en vrienden van Esther, die zich, getuige de vele reacties in het condoleanceregister, afvragen: 'Waarom nou zij?'

Esther Sinke zou op 26 oktober 26 jaar worden. Het zou haar eerste verjaardag op het eiland zijn, sinds ze in januari van dit jaar naar Curaçao was gekomen, om er te blijven. „Dat was haar grote droom”, zegt haar vader. „Esther wilde niets liever dan hier een bestaan opbouwen.” Samen met haar jeugdliefde Mark, Curaçaoënaar, met wie ze bijna acht jaar lang samenwoonde, was ze diverse keren naar het eiland gekomen voor familiebezoek en vakantie. In hun woonplaats Almere maakten ze plannen om naar Curaçao te verhuizen. Esther, die een opleiding had gevolgd tot etaleur, en onder meer etalages van de

Bijenkorf in Amsterdam inrichtte, had er het volste vertrouwen in dat ze, al dan niet in haar vakgebied, werk zou vinden. Mark had al een baan in het verschiet. Niets leek het tweetal in de weg te staan om hun droom te realiseren.

Tot 3 september 2002, de dag die een wending in hun leven betekende. Esther was die ochtend naar Amsterdam vertrokken om in dienst van Bleekwilder, een bedrijf dat etalage-inrichting en decoratie van tentoonstellingen verzorgt, een van de grootste op dit gebied, een beurs in te richten. Een paar uur later werden Mark en de ouders van Esther naar het ziekenhuis geboden. Esther lag op intensive care. „Een arbeidsongeluk”, zegt haar vader. „Esther stond op een vier meter hoge ladder om decoratiemateriaal op te hangen. Wat ze niet wist, is dat een elektricien een dag eerder met bedrading bezig was geweest. Hij had een fout gemaakt, waardoor Esther, toen ze de stof wilde ophangen, onder stroom kwam te staan. Mijn dochter hing letterlijk aan het plafond, tot iemand de stroom eraf haalde, en ze van vier meter naar beneden klapte.” Sinke slikt even, vervolgt dan: „Esther had haar rug gebroken. Haar handen waren helemaal verbrand. Toen ik het hoorde, dacht ik: we zijn haar kwijt. Dat zeiden ze ook, dat de kans heel klein was dat ze het zou halen.”

Twee jaar later danst Esther salsa.

Ze woont niet meer in Almere, maar in haar geboorteplaats Den Helder, bij haar ouders. Mark vertrok alleen naar Curaçao, wat het einde betekende van hun relatie. Tot groot verdriet van Esther.

„Ze moest en zou naar Curaçao, die gedachte heeft haar, zowel tijdens de maanden in het ziekenhuis als gedurende anderhalf jaar revalidatie beziggehouden, en waarschijnlijk erdoorheen gesleept”, zegt haar vader, die bewondering had voor de vastberadenheid van zijn dochter, maar zich er, net als zijn vrouw en Roland, Esther's vijf jaar oudere broer, soms ook over verbaasde.

„ Alles stond in het teken van haar vertrek, in gedachten zat ze al op Curaçao. Maanden van tevoren waren de koffers met zomerkleren gepakt. Ze kocht alleen dingen die ze op het eiland zou kunnen gebruiken.”

Dansen paste ook binnen het grote plan: bij dansschool Ambiente in Den Helder leerde ze merengue en salsa.

„Ze kon het goed”, zegt haar vader trots.

In januari van dit jaar was Esther klaar om te vertrekken. Op vliegveld Schiphol zwaaiden haar ouders en broer haar met gemengde gevoelens uit. „We waren blij dat we haar ruim anderhalf jaar dicht bij ons mochten hebben, dat we haar niet alleen als kind, maar ook als volwassen vrouw goed hadden leren kennen”, zegt haar vader. „Het was tijd voor haar om haar eigen weg te gaan, maar we waren bang dat ze teleurgesteld zou worden. Zou ze het wel redden?”

4 september 2005. Exact drie jaar na de bijna fatale val in Amsterdam, wordt Esther Sinke bijgezet in het familiegraf van Perigault Monte op de begraafplaats van Janwé. In het bijzijn van haar ouders, haar broer, Mark, zijn ouders, familieleden en vrienden uit Nederland en Curaçao en collega's van de Ostrich farm. Eén van hen is Daphne Wormgoor, die Esther dood vond in het huis van hun beider ex-collega en vriendin Sharony van der Voort, die zwaargewond in het ziekenhuis ligt. „Wat moet ik doen”, had Esther door de telefoon aan Daphne gevraagd, toen ze op 29 augustus bij het huis van Sharony arriveerde en zag hoe haar ex-vriend met een massief houten beeld op haar en haar twee kleine kinderen insloeg. Daphne had niet meteen raad geweten. 'Een seconde, even denken, had Daphne gezegd, maar toen ze wilde antwoorden, hoorde ze Esther roepen: 'Ik moet hier weg'. De lijn werd abrupt verbroken.

De Nederlandse Esther Sinke is begraven op Curaçao, haar droomeiland. Daphne, die met vrienden bij het Marriott Hotel zat te eten, arriveerde twintig minuten later bij het huis en vond Sharony, de kinderen, alledrie zwaar gewond. En Esther, die al overleden was. „Toen ik haar zag, was dat meteen duidelijk”, zegt Daphne. Kort na Esther stierf ook Rayenna, het driejarige dochtertje van Sharony. De dag van de begrafenis van Esther ligt Sharony, die na opname in het ziekenhuis een longontsteking kreeg, aan de beademing en is niet aanspreekbaar. Haar ouders, die op Curaçao wonen, waren de dag van de aanslag op haar leven niet op het eiland. Zij komen bijna gelijktijdig met de ouders van Esther op Curaçao aan, om allereerst naar het mortuarium te gaan. Ria en Gerard van der Voort om hun kleindochter te identificeren, en

Bertie en Cees Sinke voor de identificatie van hun dochter.

„Dat gebeurde gelijktijdig”, zegt Cees Sinke, die niet alleen het aanschouwen van zijn verminkte dochter, maar ook de ontmoeting met de zwaar aangeslagen ouders van Sharony 'verschrikkelijk emotioneel noemt.

De dag na de begrafenis trilt zijn lichaam nog bij de gedachte. Sinke en zijn vrouw geven een interview voor de Nederlandse televisie, om aan iedereen die Esther heeft gekend uit te leggen waarom zij hun dochter niet mee terug naar Nederland namen, maar hebben begraven op Curaçao, 'haar droomeiland'.

Direct na het interview, waarbij de ouders elkaar lichamelijk ondersteunen, en elk de zinnen van de ander aanvult, 'om alles te zeggen wat gezegd moet worden', barsten ze in snikken uit. Om hun meisje. Hun zonnestraal, zoals Bertie haar dochter noemde.

„We willen niet zielig gevonden worden”, zegt Cees Sinke tien dagen later, vlak voor vertrek. „Esther was dat ook niet, nooit geweest, en wij willen ook geen medelijden.”

Hij klinkt beslist, al verraadt een trilling in zijn stem zijn grote verdriet. Voor rouwverwerking heeft hij nog geen tijd gehad. De voorbije dagen heeft hij 'van alles en nog wat moeten regelen', van de erfrechtstukken bij de notaris, het opheffen van bankrekeningen en verzekeringen van zijn dochter tot aan het ontruimen van haar huis in Koraal Partier.

Acht dozen met dierbare spullen gaan mee terug naar Nederland, de rest van de inboedel wordt verkocht door iemand die hij daartoe bereid heeft gevonden. Van de opbrengst hoopt het echtpaar een deel te kunnen dekken van de voor hen buitensporige kosten die ze op het eiland hebben moeten maken.

Bertie en Cees Sinke willen graag op 26 oktober, de verjaardag van hun dochter, terug zijn op Curaçao, om Esther samen met haar vrienden en bekenden te herdenken, maar naar het zich laat aanzien, is de reis financieel niet haalbaar voor de ouders.

„Je hebt geen idee wat er allemaal bij een overlijden komt kijken, zeker als het iemand betreft die in een ander land woont.”

Esther heeft postuum haar se-dula gekregen, via het Kabinet van de Gezaghebber. Voor de ouders hét bewijs dat hun dochter haar droom heeft waargemaakt.

„Ze kreeg wat ze wilde", zegt haar vader. „Dat was zo vanaf de dag dat ze op het eiland aankwam. Werk, een huis, een auto, het lukte allemaal. Weliswaar woonde ze alleen, maar de relatie met Mark was ook nieuw leven ingeblazen. Ze was veel zelfstandiger nu, niet alleen in vergelijking tot na het ongeluk, maar ook met daarvoor. Ze genoot van die zelfstandigheid, en ze was zeker niet alleen." Ongelofelijk, vinden de ouders het, hoeveel vrienden hun dochter op het eiland had.

„En in zo'n korte tijd."

Onverwachte ontmoetingen met bekenden van Esther, onderstrepen voor de ouders hoe bijzonder hun dochter was.

Zoals een paar dagen geleden, toen een vriend van Esther hen had meegenomen naar restaurant Jaanchi's bij Westpunt. Komt de restauranthouder naar hen toe met een presentje. „Ik heb uw dochter gekend, ze was een graag geziene gast", had Jaanchi gezegd. Cees Sinke: „Dat verwacht je toch niet?"

Net als toen hij rouwkaarten liet drukken. „Ik mocht niet betalen. Omdat Esther een bekende was." Elke dag van hun verblijf op Curaçao zijn er mensen naar hem, zijn vrouw en hun zoon toegekomen om te zeggen hoe zeer Esther wordt gemist.

„Ze was een zonnetje", zegt Daphne, haar beste vriendin. „Esther was zo innemend, dat iedereen haar onmiddellijk in hun hart sloot." In Nederland kregen de ouders ook niets dan blijde berichten van hun dochter.

„Alles ging Esther goed af, het kon niet op", zegt haar vader. „The sky was the limit."

De moordenaar van de Nederlandse Esther Sinke (25) en de 3-jarige Rayenna van der Voort heeft in hoger beroep dertig jaar cel gekregen van het Hof van Justitie van de Nederlandse Antillen. De rechtbank legde hem in december dezelfde straf op.

Het Hof acht bewezen dat de 29-jarige Menel P. op 29 augustus 2005 op Curaçao de twee mensen met de steel van een pikhouweel om het leven heeft gebracht. De moeder en het broertje van Rayenna raakten daarbij zwaargewond. Ze overleefden wel.

„Verdachte heeft in een vlaag van ongecontroleerde woede op uiterst gewelddadige wijze zijn vier slachtoffers bewerkt", aldus het vonnis van het Hof.

**Zie je
buiten
de bomen
bloeien?
Lente.**

**Volop
in de zon
badend
in het licht
staan
die bomen.
Zomer.**

**Bladeren vallen
de bomen
kaal
en koud.
Herfst.**

**Bomen.
Wit op wit.
Winter.**

*Uit de bundel: Gedacht gedicht
van Maaïke Kuiper.*

IEDER ZIJN MENING

Dag Wil,

‘Eigen schuld, dikke bult’

Hoe vaak heb je dat als kind niet gezegd en meestal met een voldaan gevoel. Ik wel.

Maar nu, wat ouder geworden en hopelijk wat wijzer, vind ik het niet meer zo’n leuke opmerking, er klinkt voor mijn gevoel een te hoog ‘Lekker puh!’- gehalte in door.

Toch, van schuld is in ieders leven vaak sprake. Je rijdt door rood en krijgt een bekeuring. Je vergeet de deur te sluiten – weg video. Vrij banale voorbeelden natuurlijk. Modern mens als ik me soms wel eens voel, heb ik ‘schuldgevoelens’ ingetypt bij Google: 96.000 verwijzingen! Ik werd er niet veel wijzer van, of eigenlijk helemaal niet.

Ons is iets overkomen en iemand heeft daar schuld aan, dat is duidelijk. Schuld kun je voelen als je zelf iets hebt gedaan waardoor er iets is misgegaan.

‘Had ik maar beter uitgekeken, dan...’

‘Had ik haar maar gezegd, dat...’

Schuld en zelfbeklag liggen soms heel dicht bij elkaar en ze zijn o zo verklaarbaar. Een ander, een buitenstaander, zal al gauw geneigd te zeggen: “Ja, maar dat hoef je je niet te verwijten, want...’ Maar daar ben je niet mee geholpen. Probeer het maar eens uit je hoofd te zetten. Het lukt je nauwelijks. En misschien wéét je wel dat het niet goed is zo te denken, maar weten en voelen liggen soms zo ver uit elkaar. En ook dàt weet je wel, maar het is zo moeilijk je hoofd en je hart op één lijn te krijgen. En te houden.

En stel nou dat je inderdaad achteraf vindt te weinig aandacht te hebben besteed aan je kind dat er niet meer is, dan is daar nu niets meer aan te doen. Je hebt gedaan wat je kon, waarvan je vond dat je het goed deed en nu is dat verhaal uit. Nu is het de kunst om dat stuk van je leven los te laten (nee, ik zeg niet: te vergeten, want dat kan niet en dat mag niet!). Loslaten, zoals je een kind dat volwassen wordt, los laat en ook dàt kind vergeet je niet. Aan het kind dat er niet meer is, kun je niets meer toevoegen, je kunt het je alleen nog maar herinneren. En koester die herinneringen, je kind heeft ze verdiend!

Hartelijke groet, Paul

Dag Paul,

Schuldgevoelens, ik dacht eraan toen ik op weg was naar het graf van mijn dochter.

Het is maandag 4 mei, dodenherdenking.

Ik herdenk mijn doden in kleine kring, Caroline, mijn ouders, grootouders. Dat mag ook toch? Of voelde ik mij een beetje schuldig omdat ik niet zo ruim kon denken en me zelfs vandaag niet alleen op de oorlogsslachtoffers kon richten?

Schuld en zelfbeklag liggen soms dicht bij elkaar, zeg jij. Zo had ik dat nog niet bekeken.

Voor mij kan een schuldgevoel heel legitiem zijn terwijl ik probeer om zelfbeklag zo ver mogelijk van me te houden. Ik heb een hekel aan zelfbeklag. Toch vind ik het soms ook wel lekker om eens even flink medelijden met mezelf te hebben. Weer een verschil tussen zelfbeklag en zelfmedelijden. Het zijn maar nuances maar onze taal is vaak niet toereikend voor deze nuances in onze gevoelens.

O tegenstrijdigheid die mens heet.

Ik heb wel eens gedacht dat ik mij voornamelijk laat leiden door schuldgevoelens en die zijn geen goede raadgever. Dus ik ben me gaan oefenen in het niet meer schuldig voelen.

Ik geloof dat ik daar al een heel eind mee ben gekomen. Mijn schuldgevoelens hebben plaatsgemaakt voor berusting.

De dingen zijn zoals ze zijn en zo is het goed. Dat is een boeddhistische denkwijze die ervoor zorgt dat alles in het leven een plek heeft.

Dat klinkt eenvoudig maar dat is het niet. Iedere dag is weer een les in leven, en dat leven zoals het is te accepteren.

Er wordt wel eens gezegd, waarom moet mij dit overkomen, maar waarom niet? Waarom zou het een ander moeten overkomen. Moeilijk is het wel hoor, om dit steeds voor ogen te houden. Veel gemakkelijker is maar gewoon toe te geven aan al die gevoelens van onmacht, en wat te denken van wraakgevoelens.

Ook gevoelens waar we als ouders van een vermoord kind behoorlijk mee in gevecht kunnen raken. En wanneer is wraak zoet of juist niet. Tot de volgende keer Paul.

Hartelijke groet, Wil

WIJ HERDENKEN IN APRIL, MEI EN JUNI 2008

<i>Arco-Jan Loonen</i>	* 04-04-1972	† 15-08-1997
<i>Rik Vrolijk</i>	* 18-04-1965	† 01-07-1999
<i>Bert Meester</i>	* 20-04-1962	† 22-04-2000
<i>Gijs Jansen</i>	* 21-04-1989	† 24-01-1997
<i>Alex Walkier</i>	* 30-04-1969	† 10-07-2001
<i>Sylvia Roos</i>	* 30-04-1970	† 20-06-2005
<i>Ronald Leegwater</i>	* 04-05-1969	† 01-05-1999
<i>Anne de Ruijter de Wildt</i>	* 05-05-1978	† 01-05-1997
<i>Joes Kloppenburg</i>	* 07-05-1970	† 17-08-1996
<i>Patrick van der Bolt</i>	* 11-05-1966	† 26-12-2002
<i>Monique Cabenda</i>	* 14-05-1967	† 10-01-2003
<i>Milan de Groot</i>	* 14-05-1988	† 04-03-2006
<i>Barbra de Jong</i>	* 17-05-1973	† 12-09-2002
<i>Jolanda Horvers</i>	* 20-05-1969	† 20-02-2002
<i>Katja Suringa</i>	* 28-05-1975	† 22-02-2001
<i>Regina van Vugt</i>	* 28-05-1978	† 27-11-2001
<i>Marcia Wijnen</i>	* 06-06-1974	† 23-06-1995
<i>Jessica Lavèn</i>	* 17-06-1980	† 27-07-1991
<i>Sybine Jansons</i>	* 19-06-1985	† tussen 19-01 en 24-02-1999
<i>Nadine Beemsterboer</i>	* 22-06-1986	† 02-12-2006
<i>Wendy Roet</i>	* 26-06-1974	† 28-09-1995

*Zoals de geboorte van een kind
je anders laat leven,
Zo laat de dood van een kind
je leven anders lopen.
Je zult voor altijd anders
je levensweg lopen,
Zwaarder dan vaak vermoed.*

Marinus van den Berg

Arco Jan Loonen

Rik Vrolijk

Bert Meester

Gijs Jansen

Pascal Jansen

Alex Walkier

Sylvia Roos

Ronald Leegwater

Anne de Ruijter de Wildt

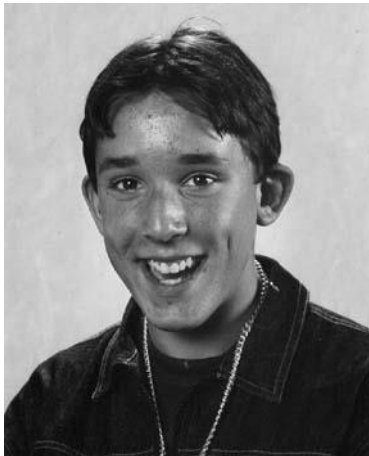
Joes Kloppenbug

Patrick van der Bolt

Monique Cabenda

Milan de Groot

Barbra de Jong

Jolanda Horvers

Katja Suringa

Regina van Vugt

Jessica Lavèn

Sybine Jansons

Nadine Beemsterboer

Wendy Roet

*In het moeras van mijn herinnering
ligt in gestolde tijd
jouw lief gezicht je zachte lichaam
ik raakte je zo intens kwijt*

*De jaren deden minutieus hun werk
en kneedden mijn gemoed
in stille diepe eenzaamheid
terwijl ik hard bleef roepen het gaat goed*

*Nu keer ik rustig op mijn schreden terug
en zie het landschap achter mij
het leven is gewoon zo doorgedaan
met telkens weer dat nieuwe jaargetij*

*In het moeras van mijn herinnering
blijf jij mij steeds nabij.*

Wil Vreeburg

WRAAKGEVOELENS

door Simon Vuyk, uitgever.

In het najaar van 2008 las ik dat dit jaar het thema van de maand van het spannende boek (29 mei – 30 juni 2009) wraak zou zijn. Ik realiseerde mij direct dat dit misschien wel het moment was om een langgekoesterde wens in vervulling te laten gaan. Al jarenlang wil ik heel graag een ‘monumentaal’ boek uitgeven dat is opgedragen aan alle kinderen die in ons land door geweld om het leven zijn gebracht. Wat past er beter bij genoemd thema dan een volkomen zinloze, weezinwekkende kindermoord? Zo dacht ik. Zo begon het project dat leidde tot het boek

Ik vroeg een aantal ouders van vermoorde kinderen, die ik als misdadjournalist heb leren kennen, of zij zélf een verhaal zouden willen schrijven over de gewelddadige dood van hun kind, de gevolgen van het misdrijf, het immense gemis, het peilloze verdriet en hun gevoelens jegens de dader.

“Heb je ook wraakgevoelens?” vroeg ik.
“En zo ja, hoe ga je daar mee om?”

De vraag verspreidde zich onder leden van de VOVK en de Stichting ADS. Uiteindelijk vertrouwden achttien vaders, moeders en een zus (namens haar ouders) hun tragedies en gevoelens toe aan het papier. Voor altijd. De voorzitter van de VOVK, Sophia Kammeijer, las in april het manuscript en schreef me: “Het boek is een document van onvoorwaardelijke liefde voor onze kinderen.” Mijn hartenwens was daarmee vervuld.

Ik heb een onbeschrijflijke bewondering en grenzeloos respect voor de ouders die in het boek zo persoonlijk en indringend onder woorden hebben kunnen brengen hoe de levens van hun innig geliefde, volkomen onschuldige kinderen werden vernietigd, hoe zij met deze alles ontwrichtende ramp zijn omgegaan, hoe hun relaties, gezinsleven en de opvoeding van de andere kinderen onder onmenselijke druk kwamen te staan, hoe zij moesten toezien hoe ‘de zaak’ door de opsporingsinstanties en de rechterlijke macht werd afgewikkeld en hoe zij probeerden te leren leven met de gedachte dat de moordenaar van hun kind verder leefde (en van alle kanten hulp en steun krijgt), terwijl hun kind nooit meer binnen zal komen lopen, nooit meer in hun armen zal liggen, nooit meer zal lachen, nooit meer zal ademen, nooit meer, niets meer, nooit meer...

In 2008 dacht ik dat een kindermoord en wraak onlosmakelijk met elkaar verbonden zijn, maar dankzij deze achttien auteurs weet ik nu beter. Zij laten zien dat een mens zelfs uit het diepste dal omhoog kan klimmen, dat het onmogelijke soms mogelijk is en dat uiteindelijk het goede sterker is dan het kwade.

Het boek *Wraakgevoelens* zal door niemand in één ruk uitgelezen kunnen worden.

Ik weet zeker dat iedere lezer na elk verhaal eerst op adem zal moeten komen, tranen zal moeten drogen, het gemis en de wrok van de ouders zal ervaren, lange tijd stil zal zijn. In het nawoord van het boek schrijf ik: “Het is tragisch dat het boek dat u las geschreven moest worden. Niemand mag door een misdrijf om het leven komen, maar zeker geen onschuldig kind! De realiteit is echter wreed. De auteurs verdienen ons grootste respect, hun problemen moeten kunnen blijven rekenen op onze aandacht.”

Wraakgevoelens ISBN 9789079362066
te koop in iedere boekhandel in Nederland.

*Mocht u mij iets willen vragen of mededelen,
schroomt u niet. Mijn e-mailadres:
uitgeverijvuykenco@planet.nl.
Postadres: postbus 2640,
8901 AC Leeuwarden*

WRAAKGEVOELENS

True Thriller

Het boek is verschenen: Wraakgevoelens-Verhalen van ouders van vermoorde kinderen. Maar wat ging er allemaal aan vooraf?

In het begin viel het nog wel mee, tenslotte heb je het al schrijvende helemaal zelf in de hand. Jij bepaalt of je gaat schrijven, wanneer je gaat schrijven, jij bepaalt wat je gaat schrijven en wat je niet gaat schrijven. Je krijgt tips en aanwijzingen van de uitgever. Je verwerkt al die aanwijzingen en op een gegeven moment vind je dat je klaar bent en stuurt je definitieve manuscript in. Voor je gevoel is het dan af.

Of je dan weer over gaat tot de orde van de dag zal voor ieder anders zijn, maar je sluit hoe dan ook een bepaalde periode af: je bent immers klaar?

Ja, jouw taak zit erop, maar langzamerhand blijkt dat er voor de uitgever dan nog een heleboel moet worden gedaan voor het boek uitnodigend (?) in de winkel ligt.

En er moet natuurlijk ook publiciteit aan worden gegeven: het boek moet ook verkocht worden. Je schrijft immers om gelezen te worden en je geeft uit om je boek te verkopen. Uitgeverij Vuyk & Co heeft wel heel intensief contact gehad met verschillende auteurs, want in verschillende media kwamen verschillende auteurs aan het woord.

Ik beperk me tot mijn eigen bijdragen hieraan. De uitgever heeft mij verzocht of ik eventueel bereid was mee te werken aan promotionele activiteiten, waarop ik 'Ja' heb gezegd.

Daarop heeft een verslaggever van de Telegraaf mij benaderd met wie ik een uitgebreid gesprek heb gehad, dat mij vertrouwen gaf in de inhoud van zijn artikel. Die inhoud heb ik trouwens van tevoren kunnen lezen. Op een ander tijdstip kwam een fotograaf om opnamen te maken, van mijn vrouw en mij, van Maaïke.

Toen bleek SBS6 er een item van te willen maken voor een 'Hart van Nederland-uitzending'. Dat leverde een bezoek van een interviewer en een cameraman op.

Enigszins sceptisch had ik er in toegestemd, maar de interviewer bleek zich goed ingelezen te hebben en stelde de juiste vragen en dat leverde een programmaonderdeel van 150 seconden op.

Dan verschijnt het verhaal in De Telegraaf met veel reacties op de website van die krant.

's Middags komt een verslaggever van De Twentsche Courant Tubantia en met hem hebben we een goed gesprek. We geven hem het boek mee, zodat hij correct kan citeren.

Er komt ook nog een verhaal in een huis-aan-huisblad met een andere foto van Ina en mij.

Een bizarre bijkomstigheid is dat twee dagen na het verschijnen van het boek de moordenaar van Maaïke als ongewenst vreemdeling het land wordt uitgezet. Hij heeft dan 12 van de 18 jaar in gevangenschap doorgebracht.

Als dit alles voorbij, voel je je erg moe.

Maar we hebben het onszelf aangedaan, want op alle vragen waarop we 'Ja' zeiden, hadden we ook 'Nee' kunnen zeggen.

Waarom dan 'Ja' gezegd?

Niet omdat ik zo graag her en der verschijn, maar omdat je Maaïkes naam wilt laten klinken, want het gaat om haar.

Het gaat om onze kinderen. Hun naam worde met ere genoemd. En dat is gebeurd.

Paul Kuiper

*het land
waar alles goed is
het land
dat mooie land
gelukkig
zal ik
in dat land
waar alles goed is
daar zal ik
gelukkig zijn
ik wou
o ja ik wou
dat dat land
bestond*

Maaïke Kuiper

WRAAKGEVOELEN

door Wil Vreeburg, moeder van
Caroline Pino * 24-08 † 27-07-1996

Van wraakgevoelens naar mededogen
Voordat ik besloot mee te werken aan het boek vroeg ik mezelf af, waarom zou ik dit doen? Voor mezelf? Voor Caroline? Wat vinden mijn man en kinderen ervan? En ook, waarom dit boek? Is het niet teveel sensatie?

Welke mensen willen dit lezen en waarom?

Ik kan er ook *niet* aan meedoen.

Wat heeft mij doen besluiten toch mee te doen is het simpele feit dat het verhaal van Caroline te belangrijk is om vergeten te worden. De gedachte dat een dader vrij rondloopt die nooit een dag heeft hoeven te verantwoorden voor zijn daad.

Een moordenaar onder ons die misschien nog meer meisjes heeft verkracht en vermoord.

Het dossier 'Caroline Pino' mag dan in Frankrijk ergens onder in een lade bij onopgeloste moorden terecht gekomen zijn, ik zal daar nooit genoeg mee nemen en ik zal er ook nooit rust in vinden.

Ik zal iedere gelegenheid blijven aangrijpen om de aandacht te vestigen op de onopgeloste moord op mijn dochter.

Mijn verhaal weer opschrijven is de afgelopen maanden een worsteling geweest.

Ik beleefde die periode weer helemaal, sliep er onrustig van, toch moest het gebeuren.

Nu ben ik blij dat het gelukt is, dat het verhaal weer verteld is. Dat Caroline in het boek haar plek heeft gekregen.

Het thema wraakgevoelens is een moeilijk te hanteren begrip. Ik denk ook niet dat het de lading dekt van de ingezonden verhalen.

Het traject dat ouders afleggen om de moord op hun kind te dragen, is veelomvattend, het bevat naast wraakgevoelens zoveel andere gevoelens die zich aandienen. Daar heb je in het begin zelf geen enkel zicht op.

Naast het allesoverheersende gevoel van verdriet waren verbazing, ongeloof over wat gebeurd was, woede en onmacht de eerste gevoelens die ik had.

Ook nu na bijna dertien jaar is wraak niet het thema wat mij bezighoudt.

Het steekt zo af en toe de kop op meestal in andere situaties dan de moord op mijn kind.

Wat overblijft is het gemis, het verdriet om mijn verloren kind. Misschien is het dat wat het voor mij zo zwaar maakte om er weer over

te schrijven. Gevoelens die ergens wel sluimeren kwamen weer naar boven. Alsof ik weer terug bij af was. En dat is niet waarvoor ik dertien jaar zo wanhopig geknokt heb.

Al heel snel had ik het gevoel dat wraakgevoelens mij niet zouden helpen op de weg naar genezing. Veeleer is liefde en mededogen de weg waarlangs we moeten gaan.

Caroline zelf wees mij die weg al toen ik op haar kamer de poster vond

'Geweld eindigt waar liefde begint'.

De weg ernaartoe vond ik o.a. bij het lezen van 'Het Tibetaanse boek van leven en sterven' van Sogyal Rinpoche en door het pad van mededogen te volgen. Op die weg is ook geen plaats voor wraakgevoelens. Het is ook geen eenvoudige weg, telkens is het weer knokken om de goede weg te blijven volgen. Uiteindelijk wordt de moeite beloond met een gevoel van harmonie binnen in jezelf.

Dat te bereiken is het uiteindelijke doel. Omdat we dagelijks in dezelfde valkuilen vallen van oordelen en veroordelen moet die harmonie steeds opnieuw veroverd worden. Een lange weg die de moeite meer dan waard is.

'Niets voornemen. Niets vasthouden.

Dit moment, dit moment.

Geen beelden. Jij toch geen zorgen maken, Larry-san. Wees geduldig.

Geboren worden is lijden. Weet je nog?

Nu jij lijden aan vriendin. Volgende week jij lijden aan iets anders.'

'Ja, maar waarom al dat lijden?

Boeddhisme zou toch moeten helpen?

Ik heb het gevoel dat ik niets heb geleerd door het beoefenen.'

'Natuurlijk boeddhisme helpen!

Zenman altijd uitstijgen boven lijden!'

'Erboven uitstijgen? Hoe?

Hoe stijgt een Zenman uit boven het lijden?'

'Hij accepteren.'

*Lawrence Shainberg in dialoog met
Zenmeester Kyudo Nakagawa Roshi*

WRAAKGEVOELENS

door Paul Kuiper, vader van
Maaïke * 26-09-1972 † 06-02-1997

Via de VOVK zijn ouders van een vermoord kind benaderd door Uitgeverij Vuyk & Co met de vraag of zij 'iets' over wraakgevoelens zouden willen schrijven. Het plan van de uitgever was om in juni, de maand van het spannende boek, als een soort tegenhanger een wáárgebeurd boek te publiceren gevuld met verhalen over vermoorde kinderen, geschreven door hun ouders.

Op het moment dat ik dit schrijf, is het boek er nog niet en op het moment dat u dit leest, ligt het boek in de winkel.

Ook mij werd de vraag gesteld of ik hier aan mee zou willen werken. Nadat die vraag is gesteld, heeft die mij niet meer losgelaten en het eerste het beste moment dat het kon, ben ik achter mijn computer gaan zitten en ben begonnen te schrijven. Toen ik vond dat ik klaar was, heb ik het aan mijn vrouw Ina laten lezen. Maar halverwege zei zij:

“Maar dit wil ik helemaal niet lezen!”

Wat was het geval? Ik had als het ware een krantenverslag geschreven over het gebeuren en de feiten chronologisch op een rijtje gezet. Dor en levenloos. Dan laat je het geheel rusten en tijdens een fietstochtje zei Ina:

“En als je het nou eens rond thema's componeert, zou dat niet beter zijn? Thema's zoals schrik, verdriet, angst of zoiets.”

Dat was een gouden idee en ik heb zes onderwerpen bedacht waaromheen ik het verhaal heb opgebouwd. Opgestuurd naar de uitgever en al spoedig kwam er antwoord: tips en ideeën waar ik wat aan had. Opnieuw heb ik het verhaal geschreven met in mijn achterhoofd de opmerkingen van de uitgever. Weer kwam het terug, met weer wat tips.

Weer heb ik me in het verhaal gestort tot ik het gevoel had: dit is het en zo moet het zijn.

“Wat ging er door je heen toen je scoorde?”

is de klassieke vraag aan een voetballer.

Wat ging er door mij heen, al schrijvende?

Een goed gevoel, want ik deed het voor Maaïke en ik had af en toe het gevoel dat ze over mijn schouder mee keek en toen ik helemaal klaar was, zag ik op haar gezicht de voor haar zo typerende glimlach:

“Dankjewel, papa.”

WRAAKGEVOELENS

door Mieke van Dorst, moeder van
Sabrina * 07-10-1978 † 14-01-2001

Lang heb ik getwijfeld of ik een stuk wilde schrijven voor het boek over wraakgevoelens.

Ik was vooral bang dat het alleen over die gevoelens mocht gaan.

Na een mailwisseling met de uitgever werd me duidelijk dat je er meer in mocht vertellen.

Over wie je kind was en wat er is gebeurd.

Dezelfde avond ben ik begonnen met schrijven en ik moet zeggen dat ik haast niet kon stoppen. Al schrijvende kwamen er dingen naar boven die eigenlijk al lang naar de achtergrond waren verdrongen, je kind raakt nooit naar de achtergrond, maar wel veel van wat eromheen aan de hand was.

Dan voel je dat er maar een flinterdun laagje over alles ligt wat zo weer open kan breken en dat gebeurde ook. De nacht erna kon ik niet slapen, alles maalde door mijn hoofd en toen ik eindelijk in slaap viel droomde ik erover.

Ik nam me de andere dag voor niet meer in de avond te schrijven, maar in de ochtend, dan is je hoofd helder en heb je de tijd om de rest van de dag andere dingen naar voren te halen en dat werkte beter.

Maar toch heeft het een grote impact op me gehad om alles naar voren te laten komen, ik merkte dat alle gevoelens van toen weer terug kwamen, dat verbaasde me nogal.

Het heeft me veel emotie en energie gekost om alles op te schrijven en dat bleef nog weken hangen. Ik deed eraan mee om andere nabestaanden te laten lezen dat niets vreemd is nadat zoiets vreselijks je is overkomen.

Het is net een doolhof waar je nooit meer uit zal komen, het heeft mij toen geholpen om boeken te lezen van andere nabestaanden, de zoektocht naar herkenning en niet alleen staan voor je gevoel in deze haast onmenselijke strijd.

En zo hoop ik ook dat nabestaanden een stukje herkenning zullen vinden in dit boek.

WRAAKGEVOELENS

*door Annie Beerkens, moeder van
Sjoerd Rutten *27-02-1990 † 12-11-2007*

Toen in november 2008 het verzoek kwam of er belangstelling was om je verhaal te schrijven over de wraakgevoelens die je had na de moord/doodslag van je kind, was voor mij snel duidelijk dat ik dit wel wilde doen.

In die periode liep ik zelf erg te worstelen met alle gedachten aan alles wat ons was overkomen in november 2007 en de periode daarna. Voor mij was het dan ook een goede reden om alles eens aan het papier toe te vertrouwen. Ik ben hier dan ook meteen mee aan de slag gegaan.

Het deed me goed om te vertellen over Sjoerd en over alles wat er was gebeurd. Alhoewel wraakgevoelens niet eens zo aan de orde waren, waren er wel veel andere gevoelens die ik graag met anderen wilde delen.

Het idee dat deze persoonlijke en emotionele ervaringen in de vorm van een boek uit gaan komen zijn voor mij aan de ene kant wel heel spannend maar aan de andere kant komt er zo een boek waarin Sjoerd voor altijd een plaats krijgt. Ons verhaal gaat hierdoor niet verloren.

Ik zie het dan ook als een eerbetoon aan onze kinderen die iets mee moesten maken wat ze zelf nooit meer zullen kunnen vertellen. Het geeft een goed gevoel dat in hun naam te kunnen doen.

HAAT EN LIEFDE

*door Thea Sebregts, moeder van
* Floris 07-12-1970 † 14-12-1996*

Toen ik enige tijd geleden via VOVK de uitnodiging ontving mee te werken aan een boek over haat, was mijn eerste gedacht: Doen! Eindelijk weer eens in de publiciteit brengen, waarom mijn leven sinds twaalf jaar zo verschrikkelijk veranderd is! Eindelijk weer eens mijn frustraties de vrije loop laten gaan en het verhaal over mijn zoon vertellen.

En er uiteindelijk zelf weer een beetje sterker door worden! Terugslaan kunnen we als slachtoffers en nabestaanden niet. Ons wapen is onze stem, zowel verbaal als op papier! Dus schrijven!

Ik had een probleem met mijn ogen. Kon in die tijd slecht zien en alleen met de grootst mogelijke inspanning lezen. Aan allebei de ogen zou ik behandeld gaan worden, met een tussentijd van vier weken.

De deadline zou ik niet gaan halen.

De uitgever gaf me wat meer tijd en ik zou op mijn gemak mijn verhaal kunnen schrijven.

In de tussentijd probeerde ik in mijn hoofd te ordenen wat later op papier moest komen.

De ordner waarin ik alle krantenartikelen en uitgegane en ingekomen stukken over de moord op mijn kind verzameld heb, kwam uit de kast. Ik zou vast een lijst gaan maken van de punten, waaromheen ik mijn verhaal zou schrijven. Verhaal? Hoezo verhaal?

Het is allemaal waar gebeurd! Het is erger dan de ergste nachtmerrie! Het is geen verhaal! Hoe kan je zoon zo maar uit je leven verdwijnen? Van het ene op het andere moment! Hoe kan je leven en dat van je partner en je andere kinderen zo'n wending nemen? Waar zijn alle toekomst dromen en verwachtingen gebleven?

De opgeborgen stukken in de ordner kon ik niet lezen. Dat was ook niet nodig, want van elke brief, elk krantenartikel, kende ik de inhoud! Wist ik de emoties die daarbij hoorden en voelde ik weer de totale verlatenheid waaraan ik me in die afschuwelijke periode moest overgeven.

Nachten heb ik weer wakker gelegen. Weer doorgemaakt wat ik twaalf jaar geleden doorgemaakt heb. De haat in mijn hoofd en

hart werd weer aangewakkerd en 's morgens kwam ik gebroken uit mijn bed!

Haat jegens de dader, die mij van mijn mooie kind beroofd heeft. Die mijn kind de toekomst ontnomen heeft. Haat richting officier van justitie, die er voor ons nabestaanden, had moeten zijn maar te druk was met haar gezin en absoluut niet in de gaten had, wat wij als slachtoffers doormaakten.

En dan die softe rechter, die niet doorhad dat de dader in de rechtszaal een spel speelde, zich voordeed als een angstig timide jongetje!

Een houding die hem vast en zeker aangeraden is door zijn advocaat, om de strafmaat te verzachten! Een rechter, die naar ons toe alleen sussend optrad, alsof hij bij ons begrip probeerde te kweken voor de dader!

Justitie, alleen al het woord zorgt er voor, dat ik een hele nare smaak in mijn mond krijg!

Vroeger dacht ik dat justitie gerechtigheid betekende! Gerechtigheid als straf voor de dader en genoegdoening voor het slachtoffer.

Nooit heb ik kunnen bedenken dat de onbeschofte houding van justitie richting ons als slachtoffers, nog steeds een haat oproept, die mij totaal uit evenwicht brengt!

Evenals de gedachte aan de dader!

De straf die hij gekregen heeft is een schandvlek op het blazoen van vrouwe Justitia! Ik wens hem een vreselijk leven toe! Hoop dat hij geen enkel rustig moment na zijn daad heeft gekend en in de toekomst zal kennen!

Die gedachte zal wel negatieve energie zijn. Mensen van zijn allooi denken waarschijnlijk niet eens aan de emoties van hun slachtoffers!

Uiteindelijk heb ik besloten niet mee te werken aan het boek. Het is beter zo voor mijzelf.

Het kost mij zoveel emotionele inspanning, ik ga er bijna weer aan onderdoor.

Dat kan nooit de bedoeling zijn.

Laat ik proberen de rust die ik tenslotte na al die moeizame jaren gevonden heb, te houden.

De liefde voor mijn kind is zo groot, dat is een gevoel wat altijd zal blijven en de herinneringen aan hem wil ik koesteren.

Liefde, zou moeten bijdragen aan een betere wereld. Haat draagt niets bij en verstikt je.

Met mijn man, kinderen en kleinkinderen wil ik de liefde voorrang geven

DOORN ZATERDAG 18 APRIL

Tegen mezelf in de spiegel:

'Goedemorgen Wil – je mag er zijn!'

Dat is een van de voornemens die ik maakte tijdens deze terugkomdag in Doorn.

Het was een van de opdrachten die we onszelf gaven om op een positieve manier naar onszelf te kijken. Het stellen van doelen, een helpende gedachte en eens kijken door een andere bril naar jezelf en de dingen om je heen.

Voor mij was de terugkomdag ook een ontmoeting met de andere groepsleden, een herkenning, een troostende blik, een arm om je heen, kortom een eindje met elkaar meelopen.

Er zijn niet zoveel woorden nodig om te weten dat het verdriet, de woede, de onmacht, er zomaar weer kunnen zijn. Dat het telkens weer een vallen en opstaan is waaruit we dan weer een beetje sterker tevoorschijn komen.

Tijd, tijd en nog eens tijd.

Een waardevolle dag met positieve gedachten. Een zonnige dag ook. Jos en ik hadden het hele weekend rondom Doorn gepland en hadden onze caravan in Leersum neergezet waar het op de camping goed toeven was.

Prachtige omgeving met ontluikend groen, de mooiste tijd van het jaar. Na afloop dronken we met een aantal lotgenoten een aperitief en aten pannenkoeken in de omgeving.

We wandelden door een bos waar de vogels hun concert gaven. Zo konden wij de ervaringen van Doorn rustig laten bezinken. We sliepen heerlijk op de boerencamping. 's-Ochtends werden we gewekt door het zonlicht en de kakelende kippen op het boeren erf.

Als ik dan de kring van mensen rondkijk, we het glas heffen en onder een luid Proost! ons de wijn goed laten smaken, dan zie ik op dat moment onze kinderen die ons hier bij elkaar hebben gebracht. Steeds weer die verwondering, hoe is het toch mogelijk dat we hier zo zitten als een stel gezellige families, alsof we een feestje te vieren hebben. Zo tegenstrijdig, het verdriet om onze kinderen, de vreugde van ons samenzijn.

Het kan dus toch, doorleven na de dood van je kind, het is alleen anders. Eén van mijn positieve gedachten was, mijn zegeningen tellen. Dit weekend was er een van.

Wil Vreeburg

BOEKEN BOEKEN BOEKEN BOEKEN

“Het leven gaat verder, zeggen ze”

Collega: Hoe gaat het met jou?
Ik: Slecht.
Collega: Wat zeg je nu! Hoe kan dat nu!
Ik: Mijn kind is dood.
Collega: Dat is toch al een hele tijd geleden?
Ik: Nee hoor, dat is nog altijd zo!

De redactie kreeg drie boeken toegestuurd met het verzoek daar aandacht aan te besteden.

Ik ging met bovenstaande titel naar huis en ben er door gegrepen. Het gaat over lotgenoten-inrouw die elkaar ontmoeten.

De samenstellers zijn Arthur Polspoel (universitair docent, auteur en begeleider van rouwgroepen), Monique Dujardin (rouwconsulent en groepsbegeleider) en Kathleen Roskams (psychologe en begeleidster van jongerenrouwgroepen).

Bij het zien van zoveel deskundigheid moet ik altijd oppassen mijn haren niet al meteen overeind te zetten, achterdochtig als ik dan word: “Wat zouden die mij nog kunnen vertellen?” Die achterdocht heeft het maar een paar bladzijden volgehouden en toen was ik om: nog niet vaak heb ik een boek gelezen dat zo goed de toon weet te treffen die nodig is in deze, onze situatie. Ter illustratie heb ik daarom bovenstaand gesprekje uit het boek als motto boven mijn verhaal gezet.

Een boekbespreking wordt dit niet, al was ik dat aanvankelijk wel van plan. Het boek laat zich niet samenvatten in een artikel van 1 A4-tje. Maar een poging mijn indrukken na het lezen ervan op papier te zetten, wil ik toch wel wagen.

Heel verrassend vond ik het dat alle verhalen niet zijn geschreven met de deskundigheid van de auteurs als uitgangspunt, maar met de ervaringen van de deelnemers aan de lotgenotengroepen. Het boek is Belgisch, maar het leed van rouwenden is kennelijk zo universeel dat dat nergens storend is,

integendeel, ik kreeg herhaaldelijk het gevoel: dit is mijn verhaal.

Het boek gaat niet over ouders van een vermoord kind, het boek gaat over mensen, jong en oud, gelovig en niet-gelovig, die rouwen om het verlies van een nabije geliefde. Verlies door ziekte, door een ongeval, door moord, door zelfmoord, door wiegendood. Veelvuldig worden deze mensen zelf aan het woord gelaten, want het gaat om hen en om hun gevoelens. Een warm boek. Van harte aanbevolen!

Paul Kuiper

‘Het leven gaat verder, zeggen ze’

A.Polspoel, M.Dujardin en K.Roskams

ISBN 90-77942-24-6

Uitgave Davidsfonds NV Leuven (België)

Exploitatieright voor Nederland:

Uitgeverij Ten Have in Kampen

Rouw in de zijlijn

Minke Weggemans

Een boek met 38 verhalen van zussen die een broer of zus verloren. Ze getuigen allemaal van een verlies, dat gedurende het verdere leven een rol blijft spelen.

Ik kon de verhalen niet achter elkaar lezen, zoveel impact hadden ze op mij.

Dit boek is een vervolg op ‘*Broederziel alleen*’ waarin Minke de specifieke aspecten van rouw van broers en zussen heeft beschreven.

Vaak komen verliezen niet alleen, als na de dood van een broer of zus ook nog een echtscheiding volgt, stapelen verdriet en rouw zich op.

De zussen hebben hun verhaal geschreven als eerbetoon aan hun overleden broer of zus, maar ook om te helpen de aandacht te vestigen op een rouwproces waar nog veel te weinig over gesproken en geschreven wordt.

Mensen die zelf een broer of zus hebben verloren, zullen veel van hun eigen gedachten, gevoelens en ervaringen in de verhalen kunnen herkennen en geïnspireerd worden door de grote betrokkenheid die uit de verhalen spreekt.

Uit ervaring weet ik hoe moeizaam de dood van hun zus voor onze andere kinderen is verlopen. Als ouders van een vermoord kind worden we door de omgeving vaak wel

ondersteund, echter het verlies dat voor de broers en zussen vaak anders maar net zo groot is, wordt niet benoemd. Dat laat tijdens het rouwproces zeker sporen na, die ook later nog als zeer pijnlijk worden ervaren.

Voor de kinderen van de lotgenoten is dit boek dan ook zeker een aanrader.

Wil Vreeburg

'Rouw in de zijlijn'
Minke Weggemans, 509 blz.
Uitgeverij Kok Kampen
ISBN 978 90 435 1583 2

“Verdriet dat niet verdwijnt”

Marinus van den Berg

Na onze vergadering bij Wil thuis neem ik dit boek mee met de ondertitel: ‘Door-leven na de dood van een kind, broer of zus’.

Het voelt wel zwaar aan in mijn handen, maar dat kan door de inhoud komen.

In de weken erna kijk er er zo nu en dan naar, maar ik merk dat ik liever ga lezen in mijn bieboek over het Zweedse wittebrood.

Via Schoolbank heb ik contact gelegd met klasgenootjes uit mijn jeugd en zelfs een foto ontdekt die ik nog nooit gezien had!

Een grote groep achtjarigen op de stenen trap vóór de school: meisjes met grote strikken en jongetjes in korte broeken. Zomer 1946.

Ik houd mijn hoofd een beetje scheef en lach breeduit. Een onbezorgd meisje.

Februari 2000 is nog heel ver weg.....

Paul heeft inmiddels allang zijn boekrecensie doorgestuurd. Nou zal ik toch ook eens.....

Ik blader het boek door: het heeft indringende illustraties, maar wel erg veel hoofdstukjes.

Even kijken of er iets instaat over ouders die door geweld een kind hebben verloren.

‘Je kind in het nieuws’ gaat o.a. over hoe in de media wordt gereageerd op misdrijven, om maar veel lezers en hoge kijkcijfers te hebben. Hoe je je daartegen als nabestaande amper kunt verdedigen en dat het verdriet er vaak alleen maar groter door kan worden.

Ook de VOVK wordt ergens genoemd.

Ik had meer verwacht. Wat eigenlijk?

En dan begin ik toch maar te lezen.

Gewoon vanaf het begin.

Pastor Marinus van den Berg legt eerst uit waarom hij het boek geschreven heeft, en dan volgt *Levensloop*, een beschrijving van alle levensfasen en: *Je broer of zus verliezen*.

Hoewel Marinus zelf geen kinderen heeft, valt het op hoe goed hij zich kan verplaatsen in ouders die de dood van een kind meemaken.

Zelf twijfelt hij of hij wel altijd voldoende luistert. Die twijfel lijkt mij ongegrond!

Hij praat heel open over de dood en over alle mogelijke facetten daarvan.

Over ziekte, zelfdoding en geweld.

Over verdriet van ouders als hun kind doodgaat: in moeders buik, bij hun geboorte, in hun wiegje, als peuter, kleuter, schoolkind, weerbarstige tiener, jonge volwassene, jonge ouder, op middelbare leeftijd of als bejaarde.

Want soms moeten ouders op zeer hoge leeftijd hun eveneens bejaarde kind begraven.

Maar je kind blijft altijd je kind, je leven lang.

Als een kind overlijdt stort ook voor eventuele broers en zussen hun wereld in. Daarom is het tweede deel gericht aan alle (vooral) jonge mensen, die daarmee geconfronteerd worden.

Alle factoren komen aan bod: de samenstelling van het gezin, of een broer of zus overlijdt door ziekte, een ongeluk, zelfmoord of moord, hoe oud je bent als het gebeurt, hoe de relatie met je ouders kan veranderen, hoe je vrienden erdoor kunt verliezen, maar er ook vanuit een onverwachte hoek nieuwe bij kunt krijgen, of je over het gebeurde wilt of kunt praten of het juist wegduwt. De manier waarop alles, zonder belerend te worden, wordt aangekaart, moet broers en zussen aanspreken.

Verspreid door het hele boek staan verder korte pakkende teksten.

Lucrea Kern

“Verdriet dat niet verdwijnt”

Marinus van den Berg

Uitgeverij Ten Have in Kampen.

ISBN 90 259 5600 9

DOCUDRAMA “EN JIJ..?”

De film geeft in 35 minuten een beeld van de relevante aspecten die een rol spelen bij het ontstaan van zogenaamd zinloos geweld.

Enkele van die aspecten zijn pesten, de betekenis van respect, hoe respectloosheid doorwerkt, hoe belangrijk groepsgedrag is, het vervagen van waarden en normen en het onmetelijke verdriet van de nabestaanden.

Doel van de film EN JIJ.. ? (en van Stichting Kappen Nou!) is om na vertoning met de leerlingen en sporters in een workshop tot een dialoog te komen met als kenmerken vergroting van inzicht en bewustwording, die, indien nodig, leidt tot gedragsverandering. Vervolgens de positionering van de eigen rol en het ontdekken van de persoonlijke verantwoordelijkheid als het gaat om respect voor de ander.

De film richt zich primair op leerlingen van groep 8 van het basisonderwijs en de onderbouw van het vervolgonderwijs evenals de jeugdleden van sportclubs in die leeftijden. De film leent zich ook voor vertoning en dialoog met ouders of verzorgenden op bijvoorbeeld een ouderavond. De ouders/verzorgenden vervullen als geen ander een belangrijke taak als het gaat om de hierboven beschreven doelstelling (goed/slecht voorbeeld doet goed/slecht volgen)

PREMIÈRE

24 april om 19.30 Stadhuis Haarlemmermeer.

Dankwoord van Afra Kloppenburg–de Lange.

Als moeder van Esther, van Elvi, van Vera en van Joes sta ik hier op deze bijzondere avond met dubbele gevoelens.

Daarmee heb ik ook hier naartoe geleefd.

Mijn lotgenoten-moeders zullen dat zeker herkennen. Natuurlijk ben ik blij en voelt het méér dan goed dat Joes, om wat hij heeft gedaan en wat zijn noodlot is geworden, zelfs na bijna 13 jaar, niet is vergeten.

Aan de andere kant knaagt en schuurt nog altijd de pijn om het gemis, vooral omdat wat in die fatale nacht is gebeurd, nóóit had mogen gebeuren en dat ik hier dus nu ook niet had moeten staan. Een grote golf van ontzetting, verontwaardiging en ongeloof spoelde destijds over Nederland. Die golf leek weggeëbd, maar vanavond kwam dezelfde verontwaardiging in deze film weer sterk naar boven.

Dat is goed, want asociaal en agressief gedrag mag nóóit gewoon gevonden worden!

Bovendien kan een gevoel van verontwaardiging een aanzet zijn tot gedragsverandering.

Het is prijzenswaardig dat het daadkrachtige bestuur van Stichting Kappen Nou! de noodzaak van dit initiatief heeft ingezien en tot actie is overgegaan.

Het voelt voor mij opnieuw als erkenning van het leed dat ons, onze lotgenoten en vele anderen “zomaar” is aangedaan.

Ik beschouw het zeker ook als een eerbetoon aan Joes, aan zijn levenshouding en aan alle andere slachtoffers van zogenaamd zinloos geweld.

Ik vind het geweldig wat hier vanavond is gepresteerd. Ik denk daarbij aan alle energie en tijd die velen, professionals en vrijwilligers, belangeloos aan dit project hebben gegeven.

Echt mensen om trots op te zijn.

Als geen ander weet ik hoe trots Jan op hen is en vooral op de manier waarop zij zijn “kindje” – de stichting – voortzetten.

Ik zie het als een bekróning van zjín inspanningen. Daarom zeg ik nu heel graag en van harte heel veel dank (ingekort): aan het bestuur van Kappen Nou!, Henny Beijer ,scriptschrijver en filmer, en zjín zoon Wijnand, stagiaire Eveline, de actrices en acteur o.a.de hoofdrolspeelsters Sophie en Lonneke, de band van Wijnand, Lions–Badhoevedorp en het gemeentebestuur. Jullie allemaal mogen trots zijn op dit beelddocument en op deze geslaagde première. Tenslotte dank ik jullie, lieve mensen, omdat jullie, door jullie aanwezigheid, blijk geven de doelstelling van deze film, en dus ook die van Stichting Kappen Nou!, te onderschrijven. Laten wij met elkaar de hoop koesteren dat dit project weerklank vindt en dat daardoor niet nóg een Joes slachtoffer wordt. Dat het ook bijdraagt aan een veiliger en vriendelijker leefklimaat, waarin zorg en respect voor elkaar en voor jezelf weer gewoon gevonden worden. Zou dat niet het ultieme resultaat zijn?

Dankwoord van Jan Kloppenburg.

Geachte aanwezigen, nu het meer officiële deel van deze bijzondere avond bijna voorbij is, heb ik het voorrecht nog enkele woorden daaraan te mogen toevoegen. Nooit heb ik kunnen bedenken dat, elf jaar na oprichting, Stichting Kappen Nou! met een dergelijke prestatie naar buiten zou kunnen komen.

Afra en ik hebben, met het dichterbij komen van deze avond, de spanning voelen oplopen.

Hoe dubbel ook, ik heb met ontroering en bewondering gekeken naar dit beelddocument.

Voor mij is het een beeldmonument.

Ik ben daar ontzettend blij mee, ondanks de confrontatie, omdat mijn/onze Joes mede daardoor in zekere zin aanwezig blijft;

Nee, Joes hééft niet voor niets geleefd.

Hij is een van die stenen waardoor de rivier een andere loop heeft gekregen.

Ik voel mij dankbaar en trots en heb veel waardering voor al degenen die dit docudrama tot stand hebben gebracht.

Zeker als ik denk aan die stichtingsjaren met gebrek aan financiële middelen en voldoende gemotiveerde vrijwilligers.

Heel bijzonder vind ik het dat vrijwilligers, die géén ervaringsdeskundigen zijn, zich zó gemotiveerd voor onze stichting kunnen inzetten. Mijn missie is steeds geweest, door bewustmaking, herhaling voorkómen en de dood van Joes minder zinloos maken.

Dat doe ik nu nog door op Basis- en Middelbare scholen lezingen te geven.

De reacties van de leerlingen inspireren mij om hier mee door te gaan, zo lang als mogelijk en als nodig is. Vandaag gaat het niet om óns verdriet maar om dit project te steunen en tot een succes te maken. Hopelijk zo'n succes dat het lint, met namen van slachtoffers, niet nóg langer gemaakt hoeft te worden.

Ik hoop, tot slot, dat de vele lotgenoten in de voice-over van onze Joes de stem van hún overleden kind kunnen horen en daaruit troost putten. Met vertrouwen zie ik de toekomst van de stichting tegemoet, dankzij de grote inzet van de medewerkers, o.l.v. Han van Teeseling. Ik dank u.

Deze, door de première al voor ons zo bijzondere avond kreeg plotseling ook nog een koninklijk randje. Burgemeester Weeterings van de Haarlemmermeer, die de hele avond al aanwezig was, spelde, uit naam van de Koningin, Jan een onderscheiding op en wel die van Ridder in de Orde van Oranje Nassau. Wat een verrassing en een eer, maar ook weer heel dubbel qua gevoelens.

Immers Joes z'n dood is en blijft de aanleiding.

BEVRIJDING ?

Koninginnedag, als ik 's-morgens de tv aanzet zie ik de beelden van vrolijke oranjegangers in Apeldoorn. Blijge gezichten, het weer werkt mee, het is feest. In huis doe ik de dagelijkse dingen. Als ik boven bezig ben hoor ik de stem van de verslaggeefster die rustig de beelden van commentaar voorziet.

Als ik boven klaar ben en weer de huiskamer in loop hoor ik zeggen: "ja, ik denk dat alles nu voorbij is, dat Koninginnedag niet doorgaat, er liggen gewonden op de grond, er is paniek"

Ik zie dat wat zo zonnig begon plotseling is veranderd in een horrotafereel.

Met in een zwarte Suzuki een bloedende man die tegen het monument De Naald aan is gereden, een bloedbad achter zich latend.

Later blijken er zeven doden en acht gewonden te betreuren. Nederland 2009.

Dan dwalen mijn gedachten naar 5 mei 1945. Ik herinner mij dat ik op de kleuterschool zat en ik voelde een opwindning die ik niet thuis kon brengen. Hoewel het nog geen tijd was mochten we naar huis. Toen ik door de Dorpstraat liep hoorde ik enorme knallen en ik begon te rennen. Naar huis, naar huis, oorlog, flitste het door me heen. Schieten, gevaar. Onderweg plaste ik in mijn broek.

Thuis zag mama hoe overstuur ik was. Terwijl ze me een schone broek aandeed zei ze, Nederland is bevrijd, meisje, de oorlog is voorbij, je hoeft nergens meer bang voor te zijn. Vreugdeschoten had ik nog niet eerder gehoord.

's-Avonds mocht ik mee naar het vuurwerk.

Ik durfde niet te zeggen dat ik daar geen zin in had, omdat ze zo enthousiast reageerde.

Zelfs de belofte dat ik laat mocht opblijven maakte mij niet blij.

Bij het station stond een grote menigte te wachten, het geroezemoes beangstigde mij.

Nu gaat het vuurwerk snel beginnen, ik zag mama verwachtingsvol naar de hemel turen.

Met grote angstogen keek ik naar mama.

Om me heen zag ik benen in allerlei maten.

Benen in broeken en in rokken, schoenen in allerlei modellen en kleuren. Het geschuifel schuurde langs mijn oren. Ik omklemde de hand van mama, nooit loslaten, dacht ik.

Toen, plotseling gigantische knallen, in snel tempo achter elkaar. Waren we getroffen?

Toen ik opkeek naar mijn moeder zag ik dat ze lachte en uitriep: "Ohhh!".

Ik deed het in mijn broek en begon te huilen, terwijl mama's enthousiasme groeide.

"Kijk toch eens, meisje" en ze wees naar de lucht waar zich een kaleidoscoop van kleuren aan ons ontvouwde, maar door mijn tranen heen schudde ik van nee. Ik wil naar huis!

Toen mama mijn tranen zag en ontdekte dat ik ook nog in mijn broek had gepoept, maakte ze zich samen met oma en mij uit de menigte los.

Op de terugweg zag ik in de verte de Lambertustoren, vertrouwde plek met daarachter ons huis aan de hervormde kerk. Mijn thuis met de zandbak waarin ik olieballen bakte die ik met poedersuiker bestrooide, een voor oma, een voor opa en een voor mama.

Blij dat ik weer thuis was maar verdrietig omdat ik mama's avond had verknald. installeerde ik mij in de oude kinderwagen, die opa als schommel in de grote notenboom had opgehangen. Terwijl opa telkens een duwtje aan de schommel gaf waarbij hij zachtjes zong: "Schommelen schommelen heen en weer, hoger hoger telkens weer", viel ik in slaap.

Mocht ik toch nog lekker lang opblijven.....

Aan dit alles moest ik denken toen onze koningin op 30 april haar ontsteltenis en verdriet uitsprak over de gebeurtenissen op de verjaardag van haar moeder. Ik zag plotseling de parallel van illusies die je worden ontnomen en die het leven voorgoed een andere wending geven. Toen zag ik ineens dat ook zij een mens van vlees en bloed is en hoewel ik niet koningsgezind ben, ontroerde ze me en had ik respect voor haar zoals ze spontaan reageerde op een onbegrijpelijke situatie.

Wil Vreeburg

Themabijeenkomst 21 maart 2009

Je hebt je leven een beetje weten op te pakken. Dan vragen je kleinkinderen naar je vermoorde zoon of dochter.

Wat antwoord je?

Je ontmoet iemand en raakt ermee in gesprek.

Wat vertel je?

Een oud collega loopt je tegen het lijf.

Hoe vertel je hoe het met je gaat?

Tegen je kleinkind

Gelukkig had een aantal uit onze groep al ervaring op dit gebied omdat ze al oudere kleinkinderen hadden. De dood van hun dochter was ook wat langer geleden. Anderen hadden pas nét een jaar of twee-drie kleinkindjes over de vloer. Dus we waren blij dat we kennis en ervaring op dit gebied konden delen!

Als advies kregen we: bespreek vooral met je kinderen hoe je hier mee om wilt gaan!

‘Toen de vraag kwam, antwoordde ik mijn kleindochtertje: ‘ik vind niet dat je oma je dat moet vertellen, mamma gaat je dat vertellen.’

‘Dat heb ik natuurlijk ook aan mijn dochter doorgegeven. En vervolgens heeft ze het verteld.’ Ze is vermoord.’ Het kind ging daarna weer verder met haar spel...

Een ander schrok zo van de vraag en wist op dat moment niets ander te bedenken dan te zeggen: ‘ze was ziek...’ ‘Maar ja, uiteindelijk moest het toch verteld. Maar eerst hebben we het aan een deskundige gevraagd.

Die stelde dat je het beste zo eerlijk mogelijk kan antwoorden. Het maakt niet uit of ze nog heel jong zijn. Hou niets achter, vertel, meteen de waarheid, want ze voelen het toch al.’

En, natuurlijk vertellen deze kinderen het naderhand op school aan hun vriendjes.

Je moet ook niet gek opkijken als je daar dan weer achteraf commentaar over krijgt van de ouders van de vriendjes. Maar helaas, het is nu eenmaal een waarheid waar je niet omheen kunt.

Een oude, of juist nieuwe kennis

‘Tja, de meeste kennissen weten het natuurlijk allang. Maar je bent op vakantie, je wilt het plezier voor de groep niet bederven. Dus je verzwijgt het maar wanneer de vraag over je kinderen op tafel komt... Toch komt zoiets dan weer boven drijven en wordt er op doorgevraagd. En dan blijkt ineens dat de wereld veel kleiner is dan verwacht. Een van

de vakantiegangers kende je dochter! Liep stage bij haar! Tranen met tuiten natuurlijk...’

‘Het is soms balanceren. Ze mogen het wel weten, maar je wilt ze er niet mee opzadelen. Je schreeuwt het niet van de daken.’

‘Nou’, zegt een ander, ‘ik wel. Als iemand me vroeg: ‘Heb je kinderen? Dan wilde ik dat meteen kwijt. Maar dat wordt op den duur wel minder. Ik ben er nu afhoudender in geworden. Ik vertel het wel, ik weet dat mensen schrikken, maar ik praat er dan over verder en dat werkt ook goed.’

‘Wij zijn geen praters. Ik wil er liever niet over praten en ik doe het dus ook niet. Het ligt bij ons ook moeilijk. We hebben nog een jonger kind waar het belastend voor werkt. Daar houden we rekening mee. En daar voelen wij ons weer prettiger bij.

‘Ik loop in mijn werk tegen dit probleem aan. Ik werk in de hulpverlening. Vaak hebben deze mensen emotionele problemen, maar ze vragen wel aan me hoeveel kinderen ik heb...

’Dat is dan supermoeilijk en ik laat het per moment ervan afhangen hoe ik reageer.

Mijn problemen wil ik natuurlijk niet op die mensen overbrengen, maar mijn eigen kind kan en wil ik niet ontkennen!’

‘Ach, weet je, mensen luisteren niet altijd even best...’ Ik antwoord op de vraag of we kinderen hebben eerlijk: ja, we hebben er drie.’ Dan vragen ze daarna wat ze doen. En dan antwoord ik: mijn dochter doet dit, mijn zoon dat...’ Meestal is dat gewoon genoeg en neemt het gesprek een andere wending.’

‘Ja, ik krijg die vraag van mijn leerlingen. Ik vertel het gewoon. Ik heb twee kinderen, een in leven en een is vermoord. Ik ben er heel open in en wind er géén doekjes om!’

Je ziet, we hadden veel verschillende reacties. Bijzonder en ook heel leerzaam om te horen hoe iedereen met dit soort problemen omgaat!

Arsène van Nierop

“Levenslang, tot de dood ons scheidt?”

In het afgelopen decennium is het aantal levenslang gestraften fors gestegen. Sinds 2000 is de levenslange gevangenisstraf meer dan tweemaal zo veel opgelegd als in de vijftig jaar daarvoor. Veelal wordt deze toename gekoppeld aan het harde strafklimaat dat in Nederland heerst. Het enige perspectief op vrijheid dat een levenslang gestrafte heeft, de gratieprocedure, is sinds een aantal jaren in onbruik geraakt. Vanwege het ingrijpende karakter van de levenslange gevangenisstraf is de vraag ter discussie komen te staan of met de tenuitvoerlegging van de levenslange gevangenisstraf sprake is van een schending van de mensenrechten, in het bijzonder het verbod op onmenselijke of vernederende bestraffingen. Naar aanleiding van de conclusie van prof. mr. G. Knigge in september 2008 is deze vraag inmiddels ook voorgelegd aan de Hoge Raad. Tevens heeft de kwestie aandacht gekregen van de politiek en de maatschappij onder meer vanwege de oprichting van het ‘Forum humane tenuitvoerlegging van de levenslange gevangenisstraf’ en de motie die dhr. A. Pechtold in november 2008 heeft ingediend.

(uitleg op internet mbt het symposium)

Op 8 april 2009 heeft de Vereniging voor Strafrecht en Criminologie Simon van de Aa het symposium “Levenslang, tot de dood ons scheidt,” georganiseerd.

Een aantal vooraanstaande strafrecht-advocaten vindt een levenslange vrijheidsstraf inhumanaal. Hierover heeft een vijftal sprekers, onder wie mevrouw Prof. Mr van Hattum, en Jack Keijzer namens de VOVK gesproken. De laatste lezing heeft veel indruk gemaakt onder de aanwezige strafrechtstudenten. Het gaf hen een andere kijk op de gevolgen van het simpelweg toepassen van het strafrecht. Het zal duidelijk zijn dat de visie van mevrouw van Hattum en de onze nogal uiteen liggen. Tegenstanders van een levenslange vrijheidsstraf vinden dat deze groep gedetineerden uitzicht moeten blijven houden dat zij in ieder geval ooit de mogelijkheid krijgen vrij te zullen komen.

Levenslang, voor wie onrechtvaardig??

Jack Keijzer aan het woord.

Doordat onze zoon Pascal op Koninginnedag 2007 vermoord is, ben ik lid geworden van de Vereniging Ouders van een Vermoord Kind. De daders van deze moord zijn berecht.

Wij niet, toch hebben wij, Jolanda, Remy en ik levenslang. Levenslang verdriet om het verlies van zoon en grote broer. Wij, ouders van vermoorde kinderen hebben allen levenslang gekregen. Gewoon, omdat iemand anders heeft beslist over het lot van onze kinderen. Wij zijn allen getekend voor het leven.

Onze vereniging bestaat uit ouders, die met elkaar ruim 150 vermoorde kinderen vertegenwoordigen.

Het ene kind is nog gruwelijker dan het andere kind om het leven gebracht. Voorbeelden: Een dochter verkracht, gewurgd en in een gat gegooid en de ouders maandenlang in het ongewisse laten; een zoon, die zolang tegen zijn gezicht wordt geschopt dat de dood er op volgde. Om zijn geschreeuw te smoren wordt er een pak vloeitjes in zijn keel gestopt. Een dochter die-omdat de relatie werd verbroken- 36 messteken in het lichaam kreeg.

Wij vinden de straffen over het algemeen aan de lage kant. Daar is ons strafrecht ook op gericht. Zie de Penitentiaire Beginselenwet, die gebaseerd is op het feit dat het strafrecht vooral is bedoeld voor de relatie dader/maatschappij. Inmiddels komt er ook meer ruimte voor nabestaanden in het strafrecht.

De gevoelens van hen worden op enigerlei wijze meegenomen in de strafmaat.

De VOVK vraagt zich af: wat moet een dader eigenlijk allemaal doen om toch levenslang gestraft te worden? De gruwelijke moorden op onze kinderen waren kennelijk niet genoeg. In Nederland zijn ca 40 levenslang gestraften. Wachten totdat zij doodgaan tenzij de Koningin gratie verleent.

Het forum vindt het inhumaan dat iemand volkomen uitzichtloos in de cel zit en vindt dat in strijd met de normen en waarden van onze tijd. Het forum wil dat er bijvoorbeeld na 15 jaar een rechter beoordeelt of de gedetineerde nog een risico vormt voor de maatschappij.

Natuurlijk beseffen wij ouders wel degelijk dat, het leven in een cel geen pretje is voor dader. Dat hij op commando's moet leven, dat hij mogelijk steeds minder bezoek krijgt. Dit in de wetenschap dat de weg naar vrijheid hermetisch is afgesloten.

Niettemin heeft de dader dagelijks nog het uitzicht om mensen te kunnen ontvangen.

Wij zien onze kinderen nooit meer, door toedoen van de dader.

De VOVK heeft met deze gestraften geen medelijden. Wij zijn als vereniging tegen hetgeen het forum voor ogen staat.

Het gaat ons vooral om de gemoedstoestand van nabestaanden. Gun hen de broodnodige rust. Velen van ons weten inmiddels uit ervaring hoe het voelt als een dader vrij komt. Het is vaak voor ons niet te harden wat zij ons daarna nog aandoen!!!

Wat ons betreft verliezen diegenen die levenslang krijgen bepaalde rechten en moeten zij leren leven met de wetenschap dat de cel waarin zij zitten in principe hun laatste plek is.

Ik las in een artikel op internet, dat één van de drijvende krachten van het forum, mevrouw van Hattum, vindt dat wat haar betreft de doodstraf weer mag worden ingevoerd kan worden als je mensen levenslang opsluit en de sleutel van de gevangenisdeur weggooit.

Voor de VOVK hoeft de doodstraf niet te worden ingevoerd.

Onze kinderen zijn door derden om het leven gebracht. Dat wilden wij niet. Kwaad moet niet met kwaad worden vergolden, dus laat de moordenaar vooral in leven. Wij delen de mening van mevrouw van Hattum dan ook niet.

Wij ouders hebben het begrip humaniteit niet verloren. Naar onze mening is het humaan dat elke dader – indachtig de gruwelijke delicten die zij hebben gepleegd - het recht op leven behoudt.

Humaan is naar onze mening dat levenslang gestraften niet in kerkers of iets dergelijks worden opgesloten, zoals dat in veel andere landen gebeurt.

De VOVK vindt het humaan, dat er op enig moment een grotere ruimte ter beschikking mag komen dan een celruimte, met tal van leuke" voorzieningen".

Geef hen ruimte en bepaalde privileges,. Er mag van ons ook best een volkstuintje bij. Prima, doe maar, maar wel intramuraal.

Voor de VOVK geldt dus: geen vrijlating, niemand mag ooit enig risico lopen.

Onze kinderen leven niet meer, het leven van ouders en andere nabestaanden is ernstig getraumatiseerd. Voor hen is er zonder hun kind geen enkele hoop meer op een 'normaal ' leven. Vóór alles en iedereen hebben zij recht op rust. Zij hebben er recht op dat er niet nog meer verdriet aan hun leven wordt toegevoegd.

SAM-B
Steun en Assistentie bij
Moord in het Buitenland

Wijs op reis boekt resultaten!

In mei bezochten Marjo Searle en ik de vijfde bijeenkomst Wijs op Reis dat het ministerie van Buitenlandse Zaken ieder half jaar organiseert. We zaten in het gezelschap van onder andere vertegenwoordigers van verzekeraars, Alarmcentrales, Rode Kruis Vermissing, AVR en andere reisorganisaties. De Wijs-op-reis-campagne zal op 8 juni opnieuw worden gestart met een nieuw logo en een nieuwe slogan: 'Ga wijs op reis, omdat één op de vier iets overkomt!'. Hierbij wordt een aantal pechvoorbeelden op posters gezet. Het is de bedoeling dat er van willekeurige voorbijgangers bij deze posters foto's worden gemaakt in ansichtkaartformaat. De mensen die dan op deze foto's komen, kunnen naderhand de ansichtkaarten versturen. Zo wordt meer aandacht gegenereerd voor de problemen die je op vakantie volslagen onverwachts kunnen overkomen. Je kunt hierbij denken aan een aardbeving of andere natuurkundige ramp. Het hoeft natuurlijk niet meteen geweld met dodelijke afloop te zijn.

Vanuit de VOVK hadden we in het verleden te kennen gegeven dat reisverzekeringen de kosten van rechtsbijstand bij vermissing of moord ver onderschatten. Hiervoor was namelijk € 5.000,00 beschikbaar. Vaak is het noodzakelijk in het buitenland een advocaat of een detective in te schakelen om op te komen voor de rechten van het slachtoffer of de nabestaanden. Dan is zo'n bedrag snel vergeven! We waren dan ook blij verrast nu blijkt dat De Europese, marktleider op gebied van verzekeringen, dit bedrag heeft opgetrokken van € 5.000,00 naar € 25.000,00!

In een eerder gesprek met de VOVK had BUZA aangegeven graag ook in contact te komen met degene die bij Slachtofferhulp Nederland de organisatie van Casemanagers regelt, namelijk Ieke Verveld. We waren dan ook blij verrast dat mevrouw Verveld nu aangekondigd stond als spreker. Ze gaf een duidelijke schets van de werkwijze van deze groep professionele beroepskrachten, die

inmiddels is uitgebreid naar 18 personen, verdeeld over het land. Deze casemanagers leveren per zaak maatwerk, aangepast aan de problematiek die ze tegen komen. Ook wanneer een kind in het buitenland wordt vermoord, zullen deze casemanagers klaar staan de nabestaanden met raad en daad bij te staan! Hier moet echter nog wel de nodige ervaring worden opgedaan met de speciale problematiek die speelt als je kind in het buitenland wordt vermoord.

Na Ieke Verveld kwam Frank Hengelveld, ook van Slachtofferhulp Nederland aan het woord. Hij vertelde over de organisatie: Victim Support Europe, VSE. Dit is een overkoepelende organisatie van niet gouvernementele organisaties van slachtofferhulp uit heel Europa. De VSE is in 1990 opgericht en telt nu 22 leden verspreid over 19 landen. Hierin werken 3.000 vaste werkkrachten, 20.000 vrijwilligers en er zijn 3.000.000 slachtoffers. Jaap Smit, directeur van Slachtofferhulp Nederland staat aan het hoofd van VSE. De VSE streeft na dat de slachtoffers serieus worden genomen, dat ze weer 'de oude' worden, dat ze gerechtigheid krijgen en financiële compensatie. De slachtoffers worden emotioneel ondersteund, krijgen praktisch advies en juridische begeleiding en ze worden doorverwezen.

De toeristenindustrie is de snelst groeiende sector op dit moment. De kans slachtoffer te worden wordt dan ook ieder moment groter. De toerist is sneller onbekend met regels, wetten, en taal van het land waar het op bezoek is.

Ga voor meer informatie over de VSE naar

www.victimsupporteurope.eu

Arsène van Nierop

Ik heb de stichting Hester opgericht in 2005 na een bezoek aan Ciudad Juárez in Mexico, de stad waar Hester, mijn dochter, in 1998 werd vermoord. Hester, net afgestudeerd, was op doorreis naar Noord Amerika om daar een stageplaats of werk te zoeken. Ze bleek een van de 500 vrouwen die er in de afgelopen jaren is vermoord. Daarnaast zijn er ca 5000 vermist. Rechteloosheid is kenmerkend voor Ciudad Juárez. Ik besloot er de nabestaanden en andere slachtoffers van seksueel geweld te helpen.

Arsène van Nierop

Uitreiking eerste Mensenrechtentulp

In december reikte de minister van Buitenlandse Zaken, Maxime Verhagen, de eerste Mensenrechtentulp uit aan Justine Masika, een vrouw die zich in Congo met gevaar voor eigen leven inzet voor de rechten van vrouwen. Als eerbetoen en als steun in de rug kreeg zij daarvoor de mensenrechtenprijs van de Nederlandse regering.

De minister had 30 vrijwilligers van zes mensenrechtenorganisaties uitgenodigd als speciale gast aanwezig te zijn bij de officiële uitreiking van de Tulp in de Ridderzaal in Den Haag. Voorafgaand aan deze bijeenkomst zette hij deze vrijwilligers in het zonnetje.

Stichting Hester was wel bijzonder vereerd hiervoor te zijn uitgenodigd! De minister was op de hoogte van de werkzaamheden van de stichting en had mijn boek 'Noodkreet uit Juárez' gelezen. Hij gaf aan bijzonder onder de indruk te zijn. We waren dan ook blij verrast naderhand een brief te ontvangen waarin stond dat de minister graag een afspraak wilde maken voor een vervolgesprek!

Mensenrechtenprijs voor Esther Chávez

De Mexicaanse nationale commissie voor de mensenrechten heeft aan Esther Chávez de Nationale prijs voor de Mensenrechten 2008 toegekend. Ze krijgt de prijs voor haar indrukwekkende, inmiddels 16 jaar lange staat van dienst als verdedigster van de mensenrechten, in het bijzonder van de

belangen van vrouwen en met speciale aandacht voor de slachtoffers van de vrouwenmoorden in Ciudad Juárez. De prijs werd uitgereikt door de Mexicaanse president Felipe Calderón.

Casa Amiga bestaat 10 jaar

Om nog even ons geheugen op te frissen: Esther Chávez, die in 1999 Casa Amiga oprichtte, registreerde als eerste vanaf 1993 de misdaden tegen vrouwen in de grensstreek van Ciudad Juárez. Tevens leverde ze vanaf dat moment openlijk kritiek op de instanties die niets deden tegen de vrouwenmoorden.

In 1999 werden de deuren van het crisiscentrum Casa Amiga officieel geopend, want Esther Chávez begreep dat naast de kritiek, het nog veel belangrijker was de vrouwen te helpen die dagelijks blootstonden aan geweld. Het werd het eerste opvangcentrum waar vrouwen terecht konden. Het maakte voor Esther niet uit om welk soort geweld het ging. Het ontbreken van gelijkheid tussen de twee seksen stond bij haar voorop. Ieder jaar stijgt de vraag naar psychische, medische en juridische hulp en voorlichting. Het registreren van de gewelddadigheden in deze eerste tien jaar lijkt van wezenlijk belang voor de stad die op dit moment de ergste golf van geweld sinds decennia meemaakt.

Het bestuur van de stichting Hester heeft ter gelegenheid van het tienjarig bestaan in een e-mail aan Casa Amiga waardering uitgesproken voor het werk van de organisatie en een extra bijdrage van \$ 10.000 toegezegd.

Verlies de feminicidios niet uit het oog

Mexico komt nu regelmatig in het nieuws vanwege de gewelddadige strijd tussen drugsbendes. In de staat Chihuahua strijden veel bendes om de beste smokkelroutes naar de lucratieve Amerikaanse drugsmarkt.

De regering heeft het leger ingezet om het geweld in te tomen, maar geregeld blijken overheidsfunctionarissen ook in dienst te zijn van criminele organisaties. Door het geweld zijn er in 2008 in Mexico naar schatting meer dan 5400 doden gevallen.

Focus op wantoestanden

De aandacht voor de regio is dus de laatste maanden sterk toegenomen. Door de escalatie van het geweld is er een wereldwijde focus op de wantoestanden in Ciudad Juárez gekomen. Het gevaar bestaat dat, nu het grote aantal

afrekeningen, ontvoeringen en uitmoordende drugsbendes het nieuws overheerst, de media-aandacht voor de vrouwenmoorden in de verdrukking komt. Van acht executies per dag in februari naar nog geen twee per dag in maart. De belegering van Ciudad Juárez lijkt zijn eerste vruchten af te werpen, bericht de Telegraaf. Nu ook de laatsten van de 8500 soldaten en 2300 federale agenten zijn gearriveerd, is het leger op volle sterkte aanwezig in de regio. Het is echter nog maar de vraag of zij daadwerkelijk een einde kunnen maken aan het geweld. Er is pas reden voor optimisme als het leger de daders gaat oppakken. Wat we nodig hebben is een einde aan de wetteloosheid - en geen staatsgreep zoals het leger nu feitelijk pleegt.

De plaatselijke drugsmafia laat op meerdere terreinen duidelijk haar invloed gelden. De politiecommandant van Ciudad Juárez trad af. De drugsbendes hadden bedreigd elke twee dagen een politieman te zullen vermoorden als hij de aanbleef. Hij was pas een jaar in functie. De strijd tegen de drugskartels is uitgedraaid op een open oorlog, die met de dag meer slachtoffers maakt. De minister van Economische Zaken, waarschuwt zelfs dat de volgende president van Mexico een drugshandelaar zal zijn als de huidige regering niet voluit ten strijde trekt. De georganiseerde misdaad is volgens hem diep doorgedrongen in het Mexicaanse staatsapparaat. Ciudad Juárez geldt nog steeds als een van de gevaarlijkste steden van Mexico. Dat de situatie aanzienlijk is verslechterd, dringt ook in Europa door. Zo heeft het Europese Parlement de Europese Unie gevraagd om Mexico te helpen in haar strijd tegen de georganiseerde misdaad, de vrouwenmoorden en de corruptie.

Stichting Hester wil geweld tegen vrouwen in Ciudad Juárez voorkomen door financiële hulp te bieden aan Casa Amiga. Casa Amiga verleent psychische, juridische, educatieve en maatschappelijke hulp. Bovendien geven ze voorlichting en educatie aan het publiek en aan politie, justitie en andere overheidsorganisaties. In Nederland en Europa informeert stichting Hester waar mogelijk over de wantoestanden in Ciudad Juárez. Uitgebreidere informatie op www.hester.nu. Je kunt je ook opgeven bij Arsène van Nierop om eens per kwartaal de nieuwsbrief te ontvangen via mail of post.

*Gefeliciteerd mijn lieve jongen
Dat wil ik zo graag zeggen
Want in mijn hart ben jij er nog
Dat hoeft ik niemand uit te leggen*

*Ik zal nooit wennen aan die leegte
In alledaagse dingen schuilt verdriet
Vooral de negende en de tiende
Die zijn zo zwaar dat trek ik niet*

*Jij haalt mij op en neemt mij mee
Hoog boven in de blauwe lucht
Dan zijn we samen, even maar
Je kijkt mij aan en lacht
En zegt dan ma, ga terug
er wordt op jou gewacht*

*Dan geef je mij een zoen
En zegt dan zachtjes tegen mij
Ik ben je kind, ik blijf jouw zoon
Maar 't zal nooit meer zijn als toen.*

*Ida Lindemans, moeder van
Willem Ender
* 10-02-1964 † 28-03-1995*

'Eindelijk erkenning'

Ouders van vermoorde kinderen positief over lotgenotenweekenden

Tekst – Ghislaine van Drunen

Beeld – Wil

Verdriet en woede. De overheersende emoties bij ouders van vermoorde kinderen. Emoties waar ze niet alleen kort na de moord, maar ook nog lang daarna mee worstelen. Erover praten is moeilijk. Ouders kunnen hun verhaal niet kwijt omdat wie het niet heeft meegemaakt, niet kan begrijpen hoe het is om een kind te verliezen door een geweldsdelict. Slachtofferhulp Nederland startte daarom vorig jaar de pilot Lotgenotenweekenden. Na een positieve evaluatie is besloten ook dit jaar weer deze weekenden te organiseren. Na de zomer zal een nieuwe serie weekenden starten.

In een serie weekenden, speciaal gericht op deze doelgroep, komen ouders van vermoorde kinderen bij elkaar onder begeleiding van gespecialiseerde hulpverleners. Locatie is "De Basis" in Doorn, een centrum voor dienstverlening na ingrijpende gebeurtenissen. In samenwerking met Slachtofferhulp Nederland heeft "De Basis", die doorgaans met oorlogsveteranen werkt (bijvoorbeeld uit Afghanistan), het programma aangepast aan de doelgroep. De eerste drie weekenden – met telkens zes weken er tussen – zijn ingedeeld in thema's. In het eerste weekend, over het verleden, kijken deelnemers naar hun leven voor het misdrijf. In het tweede weekend, met het thema heden, analyseren ze hoe ze op dit moment in het leven staan. In het derde weekend richten de ouders hun blik op de toekomst. Ze denken na over de manier waarop ze het leed een plek kunnen geven en hoe ze verder gaan. In het laatste weekend, drie maanden later, vindt de evaluatie plaats. Hebben de lotgenotenweekenden geholpen?

Tijd

Het antwoord is ja. De reacties van de deelnemers zijn positief, vertelt Willemien Oosterveld, stafmedewerker bij Slachtofferhulp Nederland regio Noord en mede organisator van de pilot Lotgenotenweekenden. 'Het feit dat de weekenden er überhaupt zijn, ervaren de deelnemers als erkenning dat zij een speciale groep zijn die begeleiding nodig heeft. Ze vinden het fantastisch dat er zo veel tijd voor wordt uitgetrokken. Die mensen gaan ook wel naar een therapeut, maar dat duurt een uurtje en dan sta je

weer buiten. Tijdens de lotgenotenweekenden is er tijd en ruimte om uitgebreid te praten. Sterker nog, daar gaat het om.'

Zedendelict

Wil, die deelnam aan de eerste serie weekenden met haar man, ervoer ze als een warm bad. 'Eindelijk wordt onderkend wat voor schade je hebt opgelopen.' De dochter van Wil, Caroline, werd in 1996 vermoord in Frankrijk. Wat er precies is gebeurd, is nooit boven water gekomen. De 24-jarige Caroline was op vakantie in Portugal met een vriend. Toen zij ruzie kregen, ging ieder zijn eigen weg. Caroline zou haar ouders ontmoeten op een camping in Parijs. Ze is nooit aangekomen. Ze werd vermoord teruggevonden achter een vangrail, langs de Parijse ringweg. Waarschijnlijk is ze slachtoffer geworden van een zedendelict. De dader is nooit gevonden. 'Het idee dat die man nog ergens rondloopt, dat hij niet berecht is, daar kan ik moeilijk mee leven. Aan de andere kant zie ik hoe zwaar het is voor ouders waarbij de dader wel is aangehouden. Zij komen de moordenaar van hun kind tegen in de rechtzaal en zien hem na een aantal jaren weer vrij rondlopen. Dat is ook ontzettend pijnlijk.'

Dader

Het Nederlandse rechtssysteem is sterk gericht op de dader. Voor nabestaanden is dat erg moeilijk, weet Willemien Oosterveld. 'Daders krijgen veel aandacht, therapie en hulp. Veel meer dan nabestaanden. Dat is wrang. Nabestaanden voelen zich gepasseerd. Ook is er vaak sprake van secundaire victimisatie. Mensen

Uit: Paraplu van Slachtofferhulp Nederland Jaargang 5 nummer1 2009

De kinderen van Wil en hun hondje. Caroline staat links.

krijgen na de moord te maken met allerlei instanties: politie, justitie, hulpverlenende organisaties. Ze lopen daarbij aan tegen onbegrip, regels, procedures en nieuwe onverwachte, ingrijpende ervaringen. Denk aan het proefverlof van een verdachte of een slechte schadevergoeding. Nabestaanden voelen zich dan voor de tweede keer slachtoffer. Gelukkig is dat wel aan het veranderen. Slachtofferhulp Nederland werkt hard aan aandacht voor nabestaanden. De lotgenotenweekenden zijn daar een voorbeeld van.' Uit onderzoek en gesprekken met nabestaanden is gebleken dat deze groep behoefte heeft aan een specifiek hulpaanbod. In 2007 is Slachtofferhulp Nederland daarom gestart met een nieuw project, "Een verhaal apart", om te onderzoeken hoe de organisatie de dienstverlening aan nabestaanden van geweldsdelicten met dodelijke afloop kan verbeteren. Naast het casemanagement zijn de lotgenotenweekenden een onderdeel van dit project.

Trauma

Hoewel Wil en haar man de weekenden als zeer zinvol hebben ervaren, kwamen ze voor hen wat laat. 'Dit hadden wij twaalf jaar geleden moeten doen. Maar echt goede hulp was er toen nog niet. Zoiets als wij hebben meegemaakt, heeft een enorme impact op je gezin. Wij hebben erg geworsteld. Onze relatie heeft er ontzettend onder geleden. Ik ben toen samen met mijn man naar een psycholoog geweest. Een soort relatietherapie was dat. Maar bij mij was er alleen maar rouw. Ik kon nergens anders mee bezig zijn. Voor je gezin moet je door. Dus ik deed boodschappen en kookte, maar dat ging allemaal op de automatische piloot. Ik had toen veel aandacht en steun nodig. Ik wilde erover praten, maar dat kon niet. Mensen schrikken er zo gigantisch van. Je ziet ze verstarren. De eerste jaren dacht ik: "sodemieter allemaal maar op, jullie begrijpen er toch niks

van!" Met de tijd heb ik er mee leren omgaan. Maar je draagt het altijd bij je. Nu zijn mijn dochters er ontzettend mee bezig. Vooral de jongste, die is nu 24. Net zo oud als Caroline toen was. Het zou goed zijn als er meer aandacht zou worden besteed aan broers en zussen van slachtoffers. Zij krijgen niet zo veel aandacht als de ouders. Maar ook voor hen is het een traumatische ervaring.'

Broers en/of zussen

Renny Scholtens, casemanager regio Oost bij Slachtofferhulp Nederland erkent dit. 'Broers en zussen worden vaak vergeten in deze gevallen. Alle aandacht gaat in de eerste plaats naar de ouders.' Slachtofferhulp Nederland ontvangt regelmatig signalen dat deze gezinsleden ook behoefte hebben aan hulp. Daarom is Slachtofferhulp Nederland op dit moment bezig lotgenotenweekenden voor broers en/of zussen van vermoorde kinderen voor te bereiden. Door de positieve reacties op de lotgenotenweekenden voor de ouders van een vermoord kind heeft Slachtofferhulp Nederland besloten om ook voor broers en/of zussen van vermoorde kinderen deze weekenden te organiseren. Naast het verkrijgen van hulp en adviezen, kunnen zij ook met lotgenoten ervaringen uit wisselen en praten over wat hen is overkomen en wat zij moeilijk vinden.

Contact

Renny was aanwezig bij de eerste serie weekenden voor de ouders. 'Veel deelnemers hebben aangegeven dat ze zijn veranderd. Dat ze op de goede weg zijn. De weekenden geven mensen de mogelijkheid echt aan zichzelf te werken. Het is heel intensief.' Voor Wil was het contact met lotgenoten zeer waardevol. 'Je hebt zoiets ernstigs meegemaakt dat je denkt dat je de enige bent. Maar dat is niet zo. Het aanhoren en bespreken van het verhaal van iedere ouder geeft troost. En de begeleiding was erg goed. Naarmate je meer te maken krijgt met hulpverleners word je kritischer. Maar dat was in dit geval niet nodig.'

Therapie

Aan de eerste serie weekenden namen dertig mensen deel, verdeeld in drie groepen. 'De volgende keer willen we de deelnemers in kleinere groepen indelen. Zodat iedereen in de bijeenkomsten de aandacht krijgt waar hij/zij recht op heeft.' De deelnemers worden begeleid door twee medewerkers van "De Basis": een maatschappelijk medewerker en een geestelijk verzorger of creatief therapeut. Twee casemanagers van Slachtofferhulp Nederland wonen de weekenden bij met een observerende rol en als vraagbaak voor praktische en juridische zaken voor deelnemers en begeleiders. Behalve praat sessies, krijgen deelnemers ook creatieve en bewegingstherapie. 'Het is belangrijk een goede balans te houden tussen de verschillende activiteiten en tussen inspanning en ontspanning', benadrukt Willemien Oosterveld. 'Anders wordt het te zwaar.'

Uit: Paraplu van Slachtofferhulp Nederland Jaargang 5 nummer1 2009

Casemanager staat altijd kla

Intensieve begeleiding. Daar draait het bij een casemanager om. Vanaf het moment dat een moord wordt gepleegd tot na de afwikkeling van de laatste rechtzaak. Nabestaanden van slachtoffers van levensdelicten krijgen van Slachtofferhulp Nederland een zogenaamde casemanager toegewezen bij wie ze, zo nodig, 24 uur per dag, zeven dagen in de week met al hun vragen terecht kunnen.

Het graf van Renate en Elisa.

'Nabestaanden van slachtoffers van levensdelicten verliezen van het ene op het andere moment op gruwelijke wijze een dierbare en worden, naast hun verdriet, meteen geconfronteerd met allerlei andere praktische en juridische zaken. De casemanager is er om hen daarin te begeleiden en zo veel mogelijk uit handen te nemen.' Janneke de Smit is casemanager in regio Zuidwest. Zij heeft een speciale training gevolgd en jarenlange ervaring bij Slachtofferhulp Nederland. Casemanagement is ingevoerd nadat uit onderzoek en gesprekken met nabestaanden bleek dat de bestaande dienstverlening niet altijd passend was. Deze doelgroep heeft behoefte aan intensieve en langdurige hulp. In 2007 startte casemanagement als pilot in de regio's Zuidwest, Noord en Haaglanden. Het is inmiddels een officiële vorm van dienstverlening die in het hele land wordt ingevoerd. Binnenkort zullen in alle regio's twee casemanagers actief zijn.

Regelen

'In de eerste week na een moord ben je als casemanager 24 uur per dag beschikbaar', zegt Janneke de Smit. 'Daar wordt zelden gebruik van gemaakt door nabestaanden, maar het is wel goed dat ze het gevoel hebben dat ze altijd bij iemand terecht kunnen. Vaak ben ik in eerste instantie veel bezig met het begeleiden van allerlei praktische zaken. Dat kan gaan van het regelen van de begrafenis tot het leeghalen van een huis, of bellen met de verzekering en kinderopvang regelen. Al vrij snel loopt daarnaast het juridische traject. Dat kan, als het tegen zit, wel tweeënhalf tot drie jaar duren. Als casemanager ga ik mee naar de rechtbank als daar behoefte aan is. Ik wijs nabestaanden erop dat ze een gesprek kunnen aanvragen met de officier van justitie. Dat zijn dingen die ze meestal niet weten.'

Praten

Johan en Elsa zijn cliënten geweest van Janneke. Hun dochter Renate, toen 31, en hun kleindochter Elisa, toen 4, werden in september 2007 door hun echtgenoot en vader vermoord. Hij

Tekst
Ghislaine van Drunen
Beeld
Johan en Elsa

is veroordeeld tot vijftien jaar TBS en dwangverpleging. Johan en Elsa hebben veel gehad aan de begeleiding van hun casemanager. 'Het klikte meteen. Janneke heeft ons overal bij geholpen. We hebben zelf helemaal niks hoeven doen. Ze is naar de rechtzaak geweest en heeft ons meegenomen naar de officier van justitie. Ze heeft ervoor gezorgd dat wij nog wat spulletjes van onze dochter en kleindochter kregen toen het huis werd ontruimd. Ze kwam regelmatig langs. Dat doet ze nog steeds. Als ze in de buurt is, komt ze even koffie drinken. Op een gegeven moment ken je elkaar zo goed, dan praat je overal over.'

Luisteren

Janneke de Smit is blij dat ze casemanager is geworden. 'In mijn vorige functie miste ik het contact met de cliënten.' Als casemanager kan ze haar kennis en ervaring toepassen in crisissituaties. Janneke waardeert het wanneer mensen zeggen dat ze blij zijn dat ze is geweest. 'Soms sta ook ik machteloos. Als een verdachte een straf krijgt die anders is dan nabestaanden hadden verwacht, kan ik weinig doen. Maar ik kan wel een luisterend oor bieden.'

Verwerken

Dat is ook de ervaring van Ans Wijks, casemanager in regio Haaglanden. 'Het verwerken van de dood van een dierbare door zoiets afschuwelijks als moord of doodslag kost zo veel energie. Het is al heel wat als mensen hun bed uit komen. Wij casemanagers halen hen het werk uit handen waar ze geen kracht meer voor hebben. Nabestaanden krijgen te maken met allerlei instanties. Dat gaat niet altijd goed. Ze denken dan: "hier heb ik niet om gevraagd." Voorbeelden van dit soort situaties heeft Ans in overvloed. 'Eén van mijn cliënten is een man van 57 jaar wiens pleegzoon vermoord is. Hij stopte met werken en kreeg een uitkering. Maar na achttien maanden vond de sociale dienst dat hij weer aan het werk kon. De overledene was immers niet zijn biologische zoon. Mijn cliënt was niet in staat de discussie met de betrokken instanties aan te gaan. Maar ik wel.'

Oppakken

Ans Wijks vindt dat de gevolgen van een moord vaak worden onderschat door de maatschappij. 'Men denkt alleen aan de rouwverwerking. Die is er natuurlijk. En dat is al moeilijk genoeg. Veel mensen komen ook in de financiële problemen omdat ze bijvoorbeeld niet meer kunnen werken. Of kinderen hebben ineens geen ouders meer. Als de vader de moeder ver-

moordt, verdwijnt niet alleen hun moeder uit hun leven, maar ook hun vader, want die gaat de gevangenis in. Waar moeten die kinderen naartoe? Nabestaanden weten vaak niet eens waar ze moeten beginnen. Dan kunnen wij veel voor hen betekenen.' Ans haalt voldoening uit haar werk wanneer ze ziet dat het iets beter gaat met haar cliënten. 'Nabestaanden zijn na de moord helemaal kapot. Die mensen zijn heel lang alleen maar heel erg verdrietig. Het is prachtig om te zien dat ze op een gegeven moment weer lichtpuntjes in hun leven zien en de draad weer oppakken.'

Leven

Met Elsa gaat het nu naar omstandigheden goed, zegt ze. 'Ik ben altijd bezig. Ik werk nog drie ochtenden per week in de thuiszorg. En ik brei, puzzel, lees en ga veel weg. Kleine uitstapjes, maar ook op vakantie. Mijn man en ik hebben een stacaravan, we gaan er binnenkort heen en ik heb er zin in. Ondanks alles kunnen we nog genieten. Niet voor honderd procent, maar toch. Een mens heeft nog zo veel om voor te leven. Ik heb nog een zoon van 34. Hij is getrouwd, zijn dochter is vlak na de moorden geboren. Dat was een kleine pleister op een grote wond. Het is een schat van een meid. Op maandag is het altijd omadag, dan pas ik op haar. Ik kan dus niet mijn hoofd laten hangen, er is nog een jong gezin voor wie ik er moet zijn.'

Casemanagement in de ring

De dienstverlening rondom nabestaanden van slachtoffers van levensdelicten is bij Slachtofferhulp Nederland verdeeld in drie zogenaamde ringen. De eerste ring bestaat uit de directe nabestaanden: (pleeg)ouders, (pleeg)kinderen, broers en zussen. De tweede ring bestaat uit nabestaanden buiten de huiselijke kring, bijvoorbeeld grootouders en ooms en tantes. De derde ring betreft nabestaanden die geen direct verband hebben met het slachtoffer, zoals klasgenoten of collega's. De casemanager verzorgt de dienstverlening aan nabestaanden uit de eerste kring. De dienstverlening in de tweede en derde ring wordt verzorgd door gespecialiseerde vrijwillige medewerkers. Deze worden aangestuurd door een teamleider. Die begeleiding is zowel emotioneel als juridisch en praktisch. De casemanager en de teamleider coördineren in nauw overleg het geheel van de dienstverlening.

NIEUWSBRIEF SLACHTOFFERBELEID

April 2009

Project versterking positie slachtoffers

30 januari jl. heeft het ministerie van Justitie een bijeenkomst gehouden met betrekking tot het project 'versterking positie slachtoffers'.

De leden van de aan dit project verbonden werkgroepen waren hiervoor uitgenodigd met het doel nader kennis te maken met elkaar en de genodigden te informeren over de stand van zaken van de verschillende werkgroepen.

De bijeenkomst werd geleid door Benjamin Jansen, hoofd van de Directie Preventie en Slachtofferbeleid. Hij vertelde de stand van zaken van het wetsvoorstel versterking positie slachtoffers. Gezien de voortgang heeft de kerngroep besloten dat de invoering van het wetsvoorstel niet eerder dan 1 januari 2010 mogelijk kan zijn. Ook stelde Jansen de nieuwe projectleider John Elffers voor, die de contacten met de voorzitters van de werkgroepen zal onderhouden. Hij zette vervolgens de organisatie van het project uiteen: de kerngroep fungeert als stuurgroep, de coördinatiegroep fungeert als voorportaal van de kerngroep en coördineert tevens de ontwikkelingen in de werkgroepen.

Daarna vertelden de voorzitters van de werkgroepen Frans van der Linden, Marco van der Lee, Helga Ezendam, Ieke Verveld en Aafke Pleket met enthousiastme over waarvoor ze staan en wat ze reeds bereikt hebben.

John Elffers is van plan in het voorjaar en najaar het land in te gaan om de medewerkers van de organisaties en instanties die aan het project verbonden zijn te informeren over wat er allemaal gaat veranderen.

Algemeen Overleg Slachtofferbeleid

Op 11 februari vond een Algemeen Overleg Slachtofferbeleid in de Tweede Kamer plaats.

Aanleiding van het AO waren de brieven van de Minister van Justitie aan de Tweede Kamer

mbt de beleidsdoorlichting Slachtofferbeleid en de uitkomsten van Slachtoffers Centraal.

Onder toezicht van de voorzitter De Pater van der Meer stelden de kamerleden Teeven (VVD), Pechtold (D66), Heerts (PvdA), Joldersma (CDA), De Wit (SP) en De Roon (PVV) hun vragen over het slachtofferbeleid van Justitie.

De Minister heeft naar aanleiding van de gestelde vragen een aantal toezeggingen gedaan op het gebied van informatieverstrekking aan slachtoffers over invrijheidstelling van de dader, namelijk dat er een uniform beleid dient te komen en dat er een wijzigingsvoorstel van de wet komt, zodat de wet gefaseerd ingevoerd kan worden (dit met name vanuit financieel oogpunt).

Slachtoffer in Beeld (SiB)

houdt zich sinds 2007 bezig met de landelijke coördinatie en begeleiding van de slachtofferdadersgesprekken. SiB is door de toenmalige minister van Justitie Donner aangewezen om de gesprekken landelijk te implementeren en uit voeren. Minister Donner was destijds van mening dat alle slachtoffers van misdrijven als standaard werkwijze op de mogelijkheid van een slachtoffer-dadersgesprek gewezen moesten worden. In overleg tussen SiB en het ministerie van Justitie is besloten om de mogelijkheid van een slachtoffer-dadersgesprek ook aan jeugdige daders aan te bieden, vanwege het te verwachten pedagogisch effect.

Overigens kunnen niet alleen slachtoffers, maar ook nabestaanden of getuigen een slachtoffer-dadersgesprek aangaan.

Uitbreiding doelgroep volwassen daders

De actieve benadering van Slachtoffer in Beeld richtte zich, conform de opdracht van het ministerie van Justitie, in de afgelopen twee jaar op slachtoffers en minderjarige daders.

In overleg met Justitie is echter besloten om de slachtofferdadersgesprekken in 2009 ook aan te bieden aan volwassen daders.

Er wordt gestart met een pilot bij Reclassering Nederland in de regio Utrecht-Arnhem.

De medewerkers van de reclassering zullen hun cliënten informeren over dit aanbod. Cliënten die hiervan gebruik willen maken, zullen vervolgens worden aangemeld bij SiB. Naast deze pilot is SiB op zoek naar andere mogelijkheden en partijen om op termijn volwassen daders actief te benaderen.

Positie ten opzichte van het strafrecht

Een slachtoffer-dadergesprek staat los van het strafrecht. Dat betekent dat een ontmoeting tussen slachtoffer en dader niet als schorsingsvoorwaarde of als straf kan worden opgelegd, noch meespeelt bij de strafmaat.

Dit zou namelijk het risico met zich mee kunnen brengen dat het slachtoffer als instrument dient voor de dader.

Deelname aan een slachtofferdadergesprek gebeurt dus op vrijwillige basis.

Het belang van slachtoffers staat voorop; het is niet de bedoeling dat een dader het gesprek ingaat met de motivatie om (een deel van) zijn straf te ontlopen. Het contact tussen slachtoffer en dader dient plaats te vinden vanuit intrinsieke motivatie van de dader.

Een slachtoffer-dadergesprek kan zowel vóór als na de strafzitting plaatsvinden.

Mocht het slachtoffer twijfelen aan de oprechtheid van de dader bij een gesprek vóór de strafzitting, dan kan het slachtoffer aangeven dat hij het gesprek pas na de zitting wil laten plaatsvinden. De wens van het slachtoffer is hierin doorslaggevend. Als een slachtoffer-dadergesprek plaatsvindt vóór de strafzitting, dan worden de officier van justitie en de rechter geïnformeerd door middel van een feitelijk verslag. Hierin staat alleen of de bemiddeling daadwerkelijk tot contact heeft geleid en hoe het contact heeft plaatsgevonden (bv een gesprek of briefwisseling).

Slachtoffer en dader hebben echter de mogelijkheid om, als zij dit willen, gezamenlijk het verslag aan te vullen onder begeleiding van de bemiddelaar.

Cijfers slachtoffer-dadergesprekken 2008

In 2008 werden 1078 zaken aangemeld bij Slachtoffer in Beeld. 87 % van de aanmeldingen werd geïnitieerd door de dader, 12 % kwam van slachtoffers en 1% van overige partijen (nabestaanden en getuigen).

Van de 904 afgeronde zaken in 2008 leidden 371 aanmeldingen tot een daadwerkelijk contact tussen partijen.

Dit is een slagingspercentage van 41 %.

SiB heeft vorig jaar een voorlichtingsfilm ontwikkeld over het slachtofferdadergesprek waarvoor ook een echt gesprek is gefilmd en een briefwisseling wordt gevolgd. De film geeft weer wat een slachtofferdadergesprek inhoudt en hoe het proces in zijn werk gaat. Hij wordt vertoond tijdens de voorlichting over de slachtoffer-dadergesprekken aan netwerk-

partners van SiB.

Als u de film wilt zien (incl. voorlichting), kunt u contact opnemen met Merel Lelivelt, communicatiemedewerker van SiB, tel: 030-234 00 45 of m.lelivelt@slachtofferinbeeld.nl. Op www.slachtofferinbeeld.nl informatie over de slachtoffer-dadergesprekken en de leerstraffen en cursussen van SiB.

De ondersteuning aan slachtoffers van ernstige misdrijven is uitgebreid.

Slachtofferhulp Nederland start binnenkort een pilot om uitgebreide hulp op maat te ontwikkelen voor slachtoffers van ernstige gewelds- en zedenmisdrijven. Zij kunnen straks voor de coördinatie van de ondersteuning op juridisch, praktisch en emotioneel gebied terugvallen op speciaal voor deze doelgroep beschikbare casemanagers.

Het ministerie van Justitie heeft voor deze pilot geld beschikbaar gesteld. De ondersteuning door casemanagers zal vanaf juni 2009 als pilot starten in Utrecht, Maastricht en Breda.

De ondersteuning aan slachtoffers van ernstige gewelds- en zedenmisdrijven is een vervolg op de ondersteuning aan nabestaanden van slachtoffers die door een misdrijf zijn omgekomen. Slachtoffers van zware geweldsmisdrijven moeten veel verwerken. Fysiek en psychisch letsel, heftige emoties, een lopende strafrechtelijke procedure, eventuele uitval op het werk, ingewikkelde regels rondom schadevergoedingen, enz.

Deze mensen hebben daarom met name behoefte aan langdurige en brede begeleiding. De casemanagers van Slachtofferhulp Nederland zijn spin in het web om de benodigde ondersteuning voor deze slachtoffers goed en duurzaam te organiseren.

Slachtoffers Centraal

De werkgroepen van Slachtoffers Centraal, te weten Kwaliteit, Organisatie en Schaderegeling, hebben hun eindrapport opgeleverd. Deze rapporten zijn in de zomer van 2008 breed verspreid onder betrokkenen in het land. Wilt u deze rapporten ook ontvangen, of extra exemplaren, stuur dan een mail met het gewenste aantal en uw postadres naar

slachtofferbeleid@minjus.nl.

Ook andere vragen en opmerkingen kunt u mailen naar dit adres.

LOTGENOTENWEEKENDEN

In 2008 heeft Slachtofferhulp Nederland aan ouders van een kind dat door een misdrijf om het leven is gebracht, lotgenotenweekenden aangeboden. Deze weekenden zijn verzorgd door Stichting de Basis in Doorn. Aan deze weekenden hebben ruim 30 ouders deelgenomen en uit de evaluatie is gebleken dat de waardering in hoge mate positief is. Er is dan ook besloten in 2009 opnieuw een serie weekenden aan te bieden.

Programma

De titel van het programma luidt: "Op weg naar ruimte voor de toekomst". Het bestaat uit een viertal weekenden en een terugkomdag. In het eerste weekend vormt het verleden het thema, in het tweede het heden en in het derde de toekomst. Het vierde weekend draagt als thema: terugblikken en vooruitkijken. Het doel van het programma is: zoeken en vinden van persoonlijke mogelijkheden, die kunnen helpen om de ervaringen van het verlies van een kind een plek te geven in het leven; zoeken en vinden van ruimte voor het ontwikkelen van toekomstperspectief en mogelijkheden om een veilig klimaat te scheppen voor de (eventuele) overige kinderen.

Criteria

Stichting de Basis heeft een ruime ervaring met lotgenotenweekenden en die ervaring heeft geleerd, dat de groep deelnemers zorgvuldig dient te worden samengesteld. Er dient een duidelijke samenhang te zijn in de groep.

Voor de komende lotgenotenweekenden gelden daarom de volgende criteria:

*Deelnemers zijn ouders van , dan wel partners van ouders van, dan wel alleenstaande ouders van een kind dat door een misdrijf om het leven is gebracht.

*Het misdrijf heeft tenminste één jaar geleden plaatsgevonden. Daarnaast is het van belang dat de weekenden passen in de fase waarin een deelnemer zich bevindt. In verband daarmee spelen de volgende factoren een rol:

*De stand van zaken van het strafrechtelijk onderzoek en de strafrechtelijke procedure.

Het verdient de voorkeur dat de rechtszaak reeds achter de rug is.

*De psychische gesteldheid van de deelnemer. Zo kunnen ernstige depressieve klachten een contra-indicatie voor deelname vormen.

Planning. De volgende data zijn gepland

* 29 augustus 2009

oriëntatie- en kennismakingsdag

* 25, 26 en 27 september 2009 eerste weekend

* 30 /31 oktober/1 november 2009 -
tweede weekend

* 11, 12 en 13 december 2009 derde weekend

* 29, 30 en 31 januari 2009 vierde weekend

* 26 juni 2010 terugkomdag

De bijeenkomsten worden gehouden in de accommodatie van De Basis in Doorn.

De weekendbijeenkomsten beginnen op vrijdag om 16.00 uur en eindigen op zondag om 16.00 uur. Er kunnen maximaal 16 personen aan het programma deelnemen.

Het programma kan geen doorgang vinden wanneer zich minder dan 12 personen aanmelden.

Procedure

Als u belangstelling hebt voor deelname aan dit programma en u aan de genoemde criteria voldoet, dan kunt u dat kenbaar maken door bijgaand formulier in te vullen en per post toe te zenden aan:

Slachtofferhulp Nederland

t.a.v. Ieke Verveld

Postbus 14208 3508 SH Utrecht

Of per email i.verveld@slachtofferhulp.nl

Wij ontvangen uw aanmelding graag uiterlijk op 1 juni 2009.

U ontvangt hierna een ontvangstbevestiging.

Twee weken voor de bijeenkomst op 29 augustus 2009 ontvangt u van Slachtofferhulp Nederland een uitnodiging en programma voor de oriëntatie- en kennismakingsdag. Deze dag wordt verzorgd door medewerkers van De Basis. Zij zullen u de opzet van het programma uitleggen, zodat u een gefundeerd en gemotiveerd besluit kunt nemen over uw deelname aan het programma. U kunt aan de medewerkers van De Basis ook advies vragen of het programma geschikt is voor u. De medewerkers van De Basis besluiten uiteindelijk over uw deelname aan het programma.

Wanneer u bent ingeschreven voor deelname aan de weekenden ontvangt u verder alle berichten van De Basis.

Slachtofferhulp Nederland ontvangt voor de kosten van deze bijeenkomst een subsidie van het Ministerie van Justitie. Voor de deelnemers zijn er dan ook geen andere kosten aan verbonden dan de reiskosten.

AGENDA VOVK

29 augustus	2009	Lotgenotenbijeenkomst in Leusden
19 septemde	2009	DHG-dag
31 oktober	2009	Lotgenotenbijeenkomst in Leusden
19 december	2009	Kerstbijeenkomst in Leusden

INHOUD

Van de redactie	
Van het bestuur.....	
Het verhaal van Esther Sinke	
Ieder zijn mening	Paul Kuiper/Wil Vreeburg.....
Boeken.....	
Wij herdenken.....	
Voor u gelezen.	

